

SOLI DEO GLORIA

Solas

číslo 4

jeseň 2009

stvorení k chvále a uctievaníu

Chváliť budem Hospodina, kým len žijem;
spievať budem svojmu Bohu žalmy, dokiaľ som.

Žalm 146:2

Milí bratia, milé sestry!

Milí priatelia!

Všemocný Boh a Pán, Stvoriteľ a Vládca celého vesmíru túži po tom, aby bol zjavený v celej svojej sláve svojmu stvorenstvu.

Uschopnil nás, aby sme Ho mohli osobne spoznávať a uctievať. K tomu hľadá ľudí zachránených z pokolenia hriešnikov. Hľadá tých, ktorí by Ho uctievali v duchu a v pravde. To je veľké požehnanie, ktorým túži svojich vykúpených zahrnúť.

Vaša redakcia

Vyvyšovať budem Teba...

Vyšovať budem Teba,
 ó, môj Bože, Kráľu,
 dobrorečiť menu Tvojmu,
 vždy Ti vzdávať chválu.
 Hospodin je chvály hodný,
 Boh je slávny, veľiký,
 Jeho moc je prenesmierna,
 Trvá večné veky.

*Moje ústa spievať budú Bohu chvály, vďaky.
 Znej Mu pocta Jeho ľudu dnes i večné veky!*

Pokolenia vychvaľujú
 Tvoje skutky dávne,
 silu Tvoju zvestujú nám,
 veličenstvo slávne.
 Zázraky Ty veľké činíš,
 prepodivné veci –
 rozprávať chcem Tvoju veľkosť,
 nech ju slávia všetci.

*Moje ústa spievať budú Bohu chvály, vďaky.
 Znej Mu pocta Jeho ľudu dnes i večné veky!*

Pieseň č. 3, Duchovné piesne, Nitra 1987

Obsah

Vyšovať budem Teba	1	Blahoslavení pôsobiaci pokoj	28
Stvorenie k chvále a uctievaniu	2	Nové obživenie	34
Vzdávajte vďaku Hospodinovi	6	Ilúzie ukončené pod Himalájami	40
Príbeh ženy menom Anna	11	Kam smeruje môj život?	45
Anna v požehnaní	17	Výzva.....	46
Viera nad zlato	22	Stvorenie a súčasná veda.....	47
Viera a jej ovocie	26	Pokyny	48

Stvorení k chvále a uctievaníu

*Vzdajte Hospodinovi, synovia Boží, vzdajte Hospodinovi slávu a silu!
Vzdajte Hospodinovi slávu jeho mena! Kľaňajte sa Hospodinovi v ozdobe svätosti!
Žalm 29:1-2*

Jedna z najkrajších a najvznešenejších činností, ktorej sú z Božej milosti stvorení a vykúpení schopní, je uctievanie svojho Stvoriteľa. To je prirodzená vlastnosť všetkých, ktorí poznajú Boha a túžia mu slúžiť. Ba čo viac: Boh hľadá pravých uctievačov. Hľadá tých, ktorí by Ho uctievali „*v duchu a v pravde*“ (Ján 4:23). Potrebujeme porozumieť, že Boh stanovil, za akých podmienok môžeme k nemu pristupovať. Predovšetkým nie je možné k Nemu pristupovať bez dakovania, chvály a uctievania.

Uverili sme Bohu a Jeho Slovo a Jeho Duch nás vedú do chvály a uctievania. Písmo nás povzbudzuje v raste poznania Boha (Ján 17:3; Efezským 4:13; Kolosenským 1:10; 2. Petrov 3:18). Hľadáme Ho a poznávame Ho viac a viac a to nás privádza k ešte väčšej chvále a uctievaníu.

Naše chápanie Boha sa nesmie zakladať na domnienkách o ňom alebo na tom, akého by sme Boha chceli mať. Všemohúci Boh nemôže byť ľudskou myslou úplne pochopený (Job 11:7), napriek tomu však v rôznych dobách a rôznym spôsobom ukazuje kto a aký On je a Jeho vôľou je, aby sme ho poznali a mali k nemu správny vzťah (napríklad Ján 1:18; 5:20; 17:3; Sk. 14:17 a iné). Musíme veriť v Boha aký On je a aký sa nám zjavil v Písme. Každý úsek Písma by sme mali skúmať a študovať so srdcom pripraveným k uctievaníu, k službe a k poslušnosti, veď On sa nám

zjavil, aby sme ho oslavovali a konali Jeho vôľu.

Boh vo svojej múdrosti pôsobí bez prestania tak, že riadi všetko vo vesmíre s cieľom uskutočniť svoj múdry a milostivý plán so svojim stvorenstvom (napríklad: „*Vy ste zamýšľali proti mne zlé, ale Boh to zamýšľal obrátiť na dobré, aby učinil tak, ako je to dnes, aby zachoval mnohý ľud pri živote*“, Genezis 50:20). Uznávať to a tešiť sa v Bohu, rozjímať dňom a nocou nad Jeho slovom prináša požehnanie, lebo to vedie k porozumeníu kto Boh je, ako ho uctievať a ako mu slúžiť.

Z toho, čo Písmo hovorí o uctievaní, na prvom mieste je, že Boh si uctievanie praje, žela, očakáva. Vidíme to zo slov Ježiša Krista samaritánskej žene v rozhovore pri Jákobovej studni: „*Ale prichádza hodina, a už je tu, keď praví ctiteľia budú vzývať Otca v duchu a v pravde; veď aj Otec takýchto ctiteľov chce mať. Boh je duch, a tí, čo Ho vzývajú, musia Ho vzývať v duchu a v pravde*“ (Ján 4:23-24; ECAV). Podobne odpovedal aj vtedy, keď bol pokúšaný satanom. Povedal, že uctievanie patrí jedine iba Bohu: „*Tu mu povedal Ježiš: Odíď, satan, lebo je napísané: Pánovi, svojmu Bohu, budeš sa kľaňať a len Jemu samému budeš slúžiť!*“ (Matúš 4:10; pozri tiež Dt. 6:13). Máme uctievať jedine Boha ako svojho Pána – to je podstata odpovede Ježiša Krista satanovi na jeho pokúšanie. To je aj obsahom prvého a druhého prikázania v knihe Exodus 20:3-5 „*Nebudeš mať iných bohov pred*

mnou. Neučiníš si rytiny ani nijakej podoby tých vecí, ktoré sú hore na nebi, ani tých, ktoré sú dole na zemi, ani tých, ktoré sú vo vodách pod zemou. Nebudeš sa im klaňať ani im nebudeš slúžiť, lebo ja Hospodin, tvoj Boh, som silný Boh žiarlivý,..." Uctieваме trojjediného Boha, ktorý sa zjavil v Ježišovi Kristovi, svojom Synovi. Uctievanie Boha je prejavom spasiteľnej viery upnutej na Spasiteľa, Božieho Syna Ježiša Krista.

Uctieваме súkromne vo svojej komôrke, uctieваме spoločne, keď sa stretne Boží ľud. V tom najplnšom zmysle slova uctievanie má byť prejavom a vecou všetkého Božieho ľudu. Toto môžeme vidieť od počiatkových kapitol knihy Genezis (Gen. 4:26) až po knihu Zjavenia (Zj. 5:13-14).

Pravé uctievanie, ktoré si Boh praje a očakáva, má vychádzať z vďačného a radostného srdca: *„A on odpovedal a riekol im: Dobro o vás prorokoval Izaiáš, o pokrytcoch, ako je napísané: Tento ľud ma ctí rtami, ale ich srdce je ďaleko odo mňa. Lež nadarmo ma uctievať učiach učenia, ktoré sú nariadeniami ľudí“* (Marek 7:6-7). Uctievanie, ktoré Boh hľadá, nie je formálny obrad a činnosť našich úst, ale je to odraz a prejav stavu celej našej bytosti, stav srdca, ktoré sa upína k Bohu.

Z významu obsahu slova môžeme povedať, že uctievanie je oslavovanie Boha, Jeho mena, vzdávanie mu chvály, cti alebo pocty za to, kým On je. To je podstata pravého uctievania. Boha máme uctievať „v duchu a v pravde“. Pravda veľmi úzko súvisí s Božím charakterom – Boh je pravdivý, Boh je pravda. Boha uctieваме, keď uznávame a vyznávame Jeho dokonalosť, Jeho dokonalé vlastnosti.

Uctievať Boha treba v duchu. V zmysle textu Ján 4:23-24 (*„Ale prichádza hodina, a už je tu,..."*) to znamená, že už nebude záležať na mieste uctievania. Pravé uctievanie Boha už nie je v tom, že človek sa nachádza „na pravom (správnom), k tomu určenom mieste“ a že to bude robiť „určitým, k tomu stanoveným (predpísaným) spôsobom“. Veriaci vyzýva, uctieva, vo svojom duchu (svojim duchom) a to sa môže (u)diať na ktoromkoľvek mieste, pretože duch nie je obmedzený na žiadne konkrétne miesto a určitú dobu. Nemôžeme sa domnievať, že si Boha uctíme, ak budeme na správnom (k tomu určenom) mieste robiť správne (predpísané) veci v správnom (stanovenom) čase. Samaritánska žena si myslela, že uctievať Boha znamená byť v Jeruzaleme v Židovskom chráme alebo na hore Gerazím v chráme Samaritánov.

Uctievanie vychádza z ľudského ducha. V pravom uctievaní nejde len o nejaký vonkajší povrchný obrad. V hlbokom opravdivom uctievaní časť ľudskej bytosti, jej duch, chváli Boha za to, kým On je, za jeho lásku, múdrosť, pravdu, krásu, svätosť, milosrdenstvo, milosť, moc a ďalšie Jeho vlastnosti. Pravé uctievanie je osobným stretnutím (a teda aj osobným zážitkom), pri ktorom človek vo svojom duchu uctieva Boha.

Každý zbor si vytvára svoj vlastný spôsob uctievania, ktorý má preň väčšiu cenu a význam než iný. Podstatné je, aby uctievanie bolo zamerané na Boha a On bol v strede celej bohoslužby a uctievania.

Uctievanie je predovšetkým vec ducha, ale zúčastňuje sa na ňom celá naša bytosť, teda duch, duša a telo. Pre

uctievania sú charakteristické nielen spev a zvukové prejavy, ale aj určité postoje tela. Uvedieme niektoré miesta z Písma, ktoré o tom hovoria.

Jedným z telesných postojov uctievania je sklonenie hlavy. Tak reagoval Abrahámov sluha v Genezis 24:26 a rovnako reagovali na správu o vyslobodení z egyptského zajatia izraeliti v Exodus 4:31 – sklonili hlavy.

Do uctievania sú zapojené ruky (pozdvihovanie, tleskanie, rozprestieranie): „*Chcem teda, aby sa muži modlili na každom mieste a pozdvihovali sväté ruky bez hnevu a bez pochybovania*“ (1. Tim. 2:8); „*Tak ti budem dobrorечиť po celý svoj život; v tvojom mene budem pozdvihovať svoje ruky*“ (Žalm 63:5); „*Nech stojí moja modlitba pred tebou ako kadivo, pozdvihnutie mojich rúk ako večerná obeť*“ (Žalm 141:2); „*Rozprestieram svoje ruky k tebe; moja duša prahne po tebe ako vypráhla zem*“ (Žalm 143:6); „*Vy, všetky národy, tleskajte rukami, pokrikujte radostne Bohu, hlasom plesania!*“ (Žalm 47:2).

Šalamún pri zasvecovaní chrámu rozprestrel dlane a klakol na kolená (2. Kron. 6:12-13). Aj apoštol Pavol takto uctieval, Ef. 3:14. Najmä poloha tela v klaku je prejavom úcty k Bohu. Takýto postoj by nemal byť zanedbávaný a odsunutý stranou do zabudnutia.

Vidíme, že v Písme nie sú neznáme také telesné prejavy, ako je tleskanie dlaňami, pozdvihovanie a rozpínanie rúk, padnutie na tvár, klaňanie. To všetko sú biblické opisy postojov tela ako prejavy úcty k Bohu. V Písme je uvedené, že veľkí Boží muži niekedy, alebo veľmi často, ležali na tvári pred Bohom. Padnúť pred Hospodinom na tvár – tak to urobil Abrahám (Genezis

17:3), Józua (Joz. 5:13-15), Dávid, ktorý ležal na svojej tvári celú noc pred Bohom a tak až sedem dní (2. Sam. 12:16-20), je prejav hlbokej úcty k Bohu. Dávid dokonca tancoval pred truhlou Hospodinovou s radostným pokrikovaním (2. Sam. 6:14-16).

Spomínané, ale aj prípadné iné telesné prejavy a postoje, môžu byť iba náboženskou formalitou, ktoré stratili svoj podstatný hlboký biblický význam, ak tieto nie sú pravdivým výrazom postoja srdca. Naše srdcia majú byť za čo vďačné a prekypovať vďačnosťou Bohu, nášmu učiteľovi a Spasiteľovi. Najmä žalmy nás v tom bohaté povzbudzujú: „*Pokrikujte Hospodinovi radostne, celá zem! Slúžte Hospodinovi s radosťou! Poďte pred jeho tvár s plesaním!... Vojdite do jeho brán s oslavou, do jeho dvorán s chválou! Oslavujte ho, dobrorечиť jeho menu! Lebo Hospodin je dobrý; jeho milosť trvá na veky a jeho pravda z pokolenia na pokolenie*“ (Žalm 100:1-5). „*Dobrorечиť, moja duša, Hospodinovi, a všetky moje vnútornosti menu jeho svätosti! Dobrorечиť, moja duša, Hospodinovi, a nezabudni nikorého zo všetkých jeho dobrodení, ktorý ti odpúšťa všetky tvoje neprávosti, ktorý uzdravuje všetky tvoje nemoci, ktorý vyslobodzuje tvoj život od záhuby, ktorý ťa korunuje milosťou a zľutovaním, ktorý sýti tvoje ústa dobrým, takže sa obnovuje tvoja mladosť ako orol. Hospodin činí to, čo je spravodlivé, a súdy všetkým utláčaným*“ (Žalm 103:1-6).

Telo hrá svoju úlohu v uctievaní. Je to stále v tej požiadavke: uctievať v duchu a v pravde a v tom, čo sme už napísali, že uctievania je vec celej našej bytosti, ktorú tvorí duch, duša a telo. Preto všetky tri zložky sa na uctievaní majú zúčastniť.

Boh je duch a je to náš duch, ktorý môže mať kontakt s Bohom. Inými slovami, kontakt našej bytosti s Bohom sa uskutočňuje cez nášho ducha. V uctievaní duch potom vypôsobuje skrze vôľu ako zložku duše, určité postoje tela. Je to znovuzrodený a oslobodený duch spaseného človeka, ktorý vypôsobuje radosť a dobrorečenie duše a odpovedajúci telesný prejav: *„Podte, plesajte Hospodinovi! Pokrikujte s radosťou skale svojho spasenia! Predídime jeho tvár s chváľou! Pokrikujeme mu radosne žalmy! Lebo Hospodin je silný Boh veľký a veľký Kráľ nad všetkými bohmi, v ktorého ruke sú nevystihlé hlbiny zeme, a končiare vrchov sú jeho. Jeho je more, a on ho učinil, i sušinu sformovali jeho ruky. Podte, klaňajte sa a padnite na kolená, klakajte pred Hospodinom, svojím učiteľom“* (Žalm 95:1-6). Sloboda v uctievaní je vtedy, keď duša a telo môžu reagovať na pokyny ducha. Vtedy je to smelé a slobodné uctievanie Stvoriteľa celou osobnosťou. Naša duša sa veľmi aktívne zúčastňuje chvály a ďakovania, ale uctievanie je záležitosť ducha, lebo náš duch je v priamom spojení s Bohom: *„A ten, kto sa pripojuje k Pánovi, je s ním jeden duch“* (1. Kor. 6:17). Toto priame spojenie ducha veriaceho s Bohom uschopňuje a dáva Svätý Duch.

Uctievanie je priame, intímne a osobné spoločenstvo s Bohom. V uctievaní stojí jednotlivec priamo pred Stvoriteľom celého vesmíru aj vtedy, keď sa jedná o spoločné uctievanie. Aj pri spoločnom uctievaní ide vždy o postoj srdca jednotlivca. V skutočnom (pravom) uctievaní sa človek zameriava na Boha, nie na seba – preto hovoríme, že ide vždy o postoj srdca každého uctieva-

júceho, či vo svojej súkromnej komôrke alebo v spoločnom zhromaždení.

Uctievanie by malo hrať najvyššiu úlohu v našom osobnom živote – v našej osobnej zbožnosti. Nemala by to byť činnosť, ktorá sa deje len na nedelnom zhromaždení, ale uctievanie by malo byť našou životnou prioritou, našim životným štýlom. Celou našou bytosťou by sme mali byť nastavení uctievať nášho Boha vždy a všade. Na každom mieste a v každom čase.

V uctievaní sa nezameriavame na seba, na piesne, nech sú akékoľvek, na získanie dobrých pocitov, ale na Boha. Piesne, hymny, modlitby by nás mali priviesť k uctievaniu – k pravému uctievaniu v duchu.

Okrem uctievania v duchu, pravé uctievanie Boha má byť aj v pravde. Preto tí, ktorí si Boha skutočne ctia, musia tak robiť v pravde. Pravda veľmi úzko súvisí s Božím charakterom – Boh je pravdivý, Boh je pravda.

V uctievaní musíme prichádzať k Bohu čestne a celým otvoreným srdcom. Znamená to, že uctievanie musí byť skutočné a nepredstierané. Boh falošné uctievanie neprijíma (Izaiáš 1:1-17; Mal. 1:7-14;). Keď Pán povedal: *„Tento ľud ma ctí rtami, ale ich srdce je ďaleko od mňa“* (Mk. 7:6) môžeme rozumieť, že v Jeho ponímaní nič nie je uctievaním, pokiaľ uctievaťúceho necharakterizuje úprimnosť srdca. V uctievaní si musíme byť vedomí, že naše srdce pred Ním je ako otvorená kniha. *„Hospodin je blízky všetkým, ktorí ho vzývajú, všetkým, ktorí ho vzývajú v pravde“* (Žalm 145:18).

Uctievať v pravde rozumieme, že uctievanie musí byť v zhode a na základe biblického zjavenia. Približovať

sa k Bohu a uctievať ho musíme skrze Ježiša Krista. Ježiš Kristus je cesta, ktorou prichádzame k Bohu (Ján 14:6). Niet inej cesty, ako prísť k Bohu. Prísť

skrze Krista znamená prísť v pravde. On je pravda, a preto musíme prichádzať touto Božou cestou.

Drahoslav Vajda

A Kráľovi vekov, neporušiteľnému, neviditeľnému, jedinému, múdremu Bohu, česť a sláva na veky vekov. Amen.

1. Tim. 1:17

Vzdávajte vďaku Hospodinovi, lebo jeho milosť trvá na veky

Oslavujte Hospodina, lebo je dobrý, lebo jeho milosť trvá na veky. Nech tak povedia vykúpení Hospodinovi, ktorý ich vykúpil z ruky protivníka. A zhromaždil ich zo zemí, od východu a od západu, od polnoci aj od mora.

Žalm 107:1-3

Tento žalm povzbudzuje vykúpených, aby prinášali Hospodinovi vďaku, aby Ho oslavovali, aby Ho zvelebovali. Robí to prostredníctvom štyroch príbehov, štyroch obrazov, ktoré sú v ňom opísané. Prvý príbeh je zapísaný vo veršoch 3-9. Druhý príbeh je uvedený vo veršoch 10-16. Tretí vo veršoch 17-22 a štvrtý vo veršoch 23-32. Vo veršoch 33 a 34 sú uvedené ponaučenia. Skôr než začneme rozjímať nad Žalmom 107, celý si ho prečítajme.

Žalm vyučuje o milosti Hospodinovej. Hovorí to verš 43: „nech porozumejú milosti Hospodinovej“. Kto je múdry, nech ostríha, nech rozvažuje, nech si to zoberie k srdcu a: „nech porozumejú, čo je milosť Hospodinova“. Mnohokrát Boha neuctievame a neďakujeme mu za Jeho milosť, lebo si nevedomujeme úžasný skutok vykúpenia, ktoré On pre nás urobil. Spomenutými štyrmi

príbehmi apeluje Žalm 107 na nás, prečo máme Hospodinovi ďakovať. Sú to štyri obrazy spasenia (milosti).

Prvý príbeh (obraz) spasenia – od verša tri až po verš deväť. V týchto veršoch sa hovorí o ľuďoch, ktorí blúdia po púšti, po pustej ceste a nemajú miesto, kam by sa uchýlili. Môžeme si živo predstaviť, ako Izraelský národ roky a roky putuje po púšti. Je to chodenie bez domova. Aj dnes mnohí takto putujú, prechádzajú životom a uvedomujú si, že to nikam nevedie. Nemáme vlastné miesto, kde by sme bývali, nemáme zem, v ktorej by sme sa mohli usadiť. Inými slovami je to obraz blúdenia, v ktorom sa nachádza ľudská duša, ktorá žije bez Boha. Človek roky chodí z jedného miesta na druhé. Stále skúša niečo nové a zisťuje, že to všetko je márnosť. „Boli hladní i smädní; ich duša omdlievala v nich“ (verš 5). Toto je opis života bez

milosti Hospodinovej. Keď nejdeme cestou, ktorú pre nás určil Hospodin, ideme vlastnou cestou. Výsledkom toho je blúdenie po púšti, po pustatine a nikde nenachádzame miesto odpočinku. To je prvý obraz z tohto žalmu.

V živote môžeme blúdiť roky a nikde sa nedostať. Mnohí ľudia si to neuvedomujú, ale mnohí si myslia, že keď budú skúšať niečo nové, tak sa predsa len niekde pohnú, niečo sa naučia, nájdú odpoveď a ich duša sa nasýti. Ale nie je to tak. Pokiaľ sme odkázaní sami na seba, tak stále blúdime. Existuje predstava, podľa ktorej v súlade s napredujúcou civilizáciou sa stávame múdrejšími a rozumnejšími a vieme zvládnuť životné situácie. Pravda je však taká, že od pádu do hriechu sme sa nikam nepohli. Stále a stále len ukazujeme, že nevieme zvládnuť život. Nevieme nájsť uspokojenie bez Boha. Nevieme nájsť pomoc pre seba, ak nám ju nedá On.

Izaiáš hovorí, že sme blúdili ako ovce, keď sme išli svojou vlastnou cestou. Toto je náš prirodzený stav. Prečo? Pre hriech, ktorý nám vládne. Ak sa nás Boh neujme, blúdime ako ovce bez pastiera. Ale tento príbeh pokračuje ďalej.

Títo ľudia vo svojom súžení začali kričať na Hospodina a On ich vytrhol z ich úzkostí. Deje sa tu niečo, čo by sme neočakávali. Tí, ktorí vo svojej nevere a vo svojich hriechoch idú svojimi cestami, blúdiť, začínajú volať na Hospodina. Prichádzajú do bodu, kedy si uvedomujú: „nemám domov, som biedny“, „chodím už roky po tejto zemi a neviem, prečo žijem a kam smerujem. Neviem, aký je zmysel toho, že ráno vstávam, že idem do práce, že zarábam peniaze, že ich míňam, atď. Do čohokoľvek vložím

svoju dôveru, či je to rodina, či je to zábava, či je to iné potešenie v materializme, zisťujem, že ma to nenaplní“. Vo svojom súžení začínajú na Hospodina volať, pretože v skutočnosti život bez Boha je len súženie.

Je len otázka času, kedy si každý z nás uvedomí: nemá to perspektívu a som si istý, že ak to pôjde takto ďalej, zahyniem. A nielen dočasne, ale večne. „*Volali vo svojom súžení na Hospodina, vytrhol ich z ich úzkosti*“. Títo ľudia kričia vo svojom súžení a Boh ich zachraňuje. Ako ich zachraňuje? Ujme sa ich a vedie ich po ceste, aby mohli prísť do miesta, kde by prebývali. Nádherný obraz spasenia. Boh prichádza k nim tam, kde sa nachádzajú.

Prichádza k nim v situácii života, v ktorej si hovoria: niet nádeje pre mňa, som už úplne stratený. Keď si ich už nikto nevšíma, keď im už žiadne náboženstvo nemôže pomôcť, vtedy volajú na Hospodina. Boh prichádza, ujme sa ich a vedie: „*a viedol ich po rovnnej ceste*“ (verš 7). Vedie ich ten, ktorý pozná, ako vyviešť človeka zo smrti, z hriechu. Ten, ktorý pozná, ako ho doviešť tam, kde je večné blaho a šťastie. Toto pre nich robí, keď kričia na neho. K akému záveru dochádzame? Záver je vo verši 8 a 9: „*Nech ďakujú Hospodinovi pre jeho milosť a pre predívne činy pred synmi človeka, lebo On nasycuje prahnúcu dušu a naplňuje ju dobrým*“. Tieto slová sú v tomto žalme ako refrén.

Nie je to skúsenosť mnohých? Blúdili bez nádeje. Zrazu kričali a niekto ich počul. Nemusel ich počuť nikto. Oni si totiž nezaslúžili, aby ich niekto počul. Keď Izraelci chodili po púšti, robili presný opak skutkov prameniatic z viery.

Pohrdali Bohom, spochybňovali Ho, ale keď kričali na Hospodina, On ich počul. Vyviedol ich za ruku a vyslobodil ich. Nádherný obraz vykúpenia. Nech teda dakujú Hospodinovi, nech vedia, že Hospodin to urobil pre nich, nie preto, akí boli, ale preto, že chcel ukázať svoje veľké a divné činy synom človeka. Ako Záchranca, ako Ten, ktorý má milosť pre takúto situáciu. Aké požehnanie pre nás v dnešný deň to vidieť. Boh sa nás ujíma a vyvádza z beznádeje. Preto mu máme dakovať a máme Ho oslavovať pre Jeho meno.

Všimnime si, že nielen blúdenie pominulo, ale aj ich duše, ktoré boli hladné, sú naplnené a naplňované dobrými vecami: „lebo nasycuje prahnúcu dušu a hladovitú dušu naplňuje dobrým“ (verš 9). Požehnaní sú tí, ktorí toto vo svojom živote poznali, pretože tí vedia, čo je milosť Hospodinova.

Druhý obraz je zo žalára. Nieкто sa dostane do cely, kde je tma a čaká na smrť: „*tí, ktorí sedeli vo tme a v tône smrti, spútani biedou a železom*“ (verš 10). V tejto cele nielenže sedia, ale tiež čakajú na smrť. Sú spútani biedou a železom. „Železo“ je častý výraz, ktorým sa pozornosť upriamuje na okovy alebo na ťažký útlak, z ktorého neexistuje vymanenie. Títo ľudia sa tam dostávajú preto, lebo sa vzpierali rečiam silného Boha. Dostávajú sa tam kvôli tomu, že pohrdnú Jeho radou: „*pretože odporovali rečiam silného Boha a opovrhli radou Najvyššieho*“ (verš 11). Najvyšší tu zjavuje svoju vôľu, dáva radu pre náš život, aby sme ju plnili. Nie je to len jedna rada, je to poriadok pre nich, niečo, čo im zjavoval. Opovrhnu slovom silného Boha a povedia si, že pôjdu svojou cestou.

To, čo im Boh hovorieval, bolo pre nich bezpredmetné. Preto ich zaslúžene Boh ponížil a ponechal zožať ovocie svojich bezbožných rozhodnutí: „*a preto zohnul ich srdce trápením; klesli, a nebolo toho, kto by bol pomohol*“ (verš 12).

Toto je stav bez Krista. Toto je stav, keď ideme svojou vlastnou cestou. Náš život je tma. Chceme sa pohnúť, ale nemôžeme. Sme zotročení, lebo nieкто nás zotročuje, pretože sme odmietli Boha, tak nás Boh nechal ísť svojou cestou. Slúžime hriechu a výsledok je, že sme vo tme. Nevidíme a čakáme, kto nás vyslobodí.

Ale niečo prekvapujúce sa opäť deje: „*A keď volali na Hospodina vo svojom súžení, zachránil ich z ich úzkosti*“ (verš 13). Robia to isté, čo ľudia v prvom obraze, vo verši 6. Volajú na Hospodina a On: „*Vyviedol ich zo tmy a z tône smrti a ich povrazy potrhál*“ (verš 14). Je to milosť, že Hospodin je ochotný ich počuť a zachrániť ich z ich úzkosti. To je obrovské povzbudenie. Hlas týchto volaní prišiel cez múry, cez tmu, v ktorej boli, cez blízkosť smrti, ktorej čelili, cez putá, ktoré mali. Hospodin prišiel, sklonil sa k nim a „*vyviedol ich z tmy*“ (verš 14). Opäť je tu nieкто, kto prichádza k nim. Nie sú to oni, ktorí prichádzajú k Nemu, pretože nemôžu sa dostať z pút. Sú úplne odkázaní na to, aby Boh vstúpil do ich tmy, aby ich vyviedol odtiaľ, potrhál ich povrazy, urobil ich slobodnými, aby žili Jemu. To je obraz spasenia z milosti.

Vo verši 15 a 16 opäť refrén: „*Nech oslavujú Hospodina pre jeho milosť a pre jeho divy pred synmi človeka, pretože polámal medené dvere a posekal železné závery*“.

Tretí obraz: „Nezmyselní“. Myslí sa tu na tých, ktorí si svojimi bláznivými

rozhodnutiami v živote spôsobili veľké ťažkosti. Boli pochabými, spôsobili si sami trápenie kvôli ceste svojho prestúpenia a pre svoje neprávosti. Títo ľudia vo svojom živote očividne urobili zlé, veľmi pochabé rozhodnutia. Po čase začali vidieť, aké ovocie im to prináša.

Ľudia často hovoria o svojej nezávislosti. Hovoria: ja si sám vyberiem cestu životom, ja si sám rozhodnem, čo je pre mňa dobré a čo nie. To je obraz bláznivých ľudí, ktorí vo svojej nezávislosti robia rozhodnutia a výsledok je, že sa dostávajú do trápenia. Mnohí si povedia: dám si trochu alkoholu, veď to mi nič neurobí – a časom zistia, že sú na alkohole závislí. Zistia, že sa im rozpadla rodina a zistia, že s tým nevedia pohnúť. Precitnú a uvedomia si, že sú pri bránach smrti. Aká je pre nich nádej? Čítame, že sa trápia: *„trápili sa pre cestu svojho prestúpenia a pre svoje neprávosti! Ich duša si ošklivila každý pokrm, a priblížili sa až k bránam smrti“* (verše 17 a 18).

Títo ľudia nemali žiadnu radosť v živote. Keď si človek už aj pokrm zoškliví, je už tak zbiedený, že sa vo svojom vážnom stave priblíži až k bránam smrti. Celý čas vedeli títo nezmyselní (blázni), že sa im dostáva to, čo si zaslúžia. Žnú to, čo sami siali a želajú si, aby sa mohli vrátiť a začať znova. *„Keby som mohol začať žiť život odznova. A robiť veci odznova, všetko by bolo inak.“* Ale všimnime si, že títo ľudia v tomto bode urobia presne to isté, čo urobili ľudia v predchádzajúcich obrazoch: *„Ale keď kričali na Hospodina vo svojom súžení, zachránil ich z ich úzkostí“* (verš 19).

Všimnime si, čo Boh pre nich robí: *„Znova a znova poslal svoje slovo a uzdra-*

voval ich a vyslobodzoval z ich mnohej záhuby“ (verš 20). Žasneme, aká je milosť Hospodinova. Urobíme hriechy a previnenia, ktoré sú tak bláznivé a tak osudové, že plačeme: ako sme to mohli urobiť? a myslíme si, že je to bezvýchodiskové, že je to situácia, z ktorej nám už nikto nedokáže pomôcť a musíme s tým žiť a zomierať. Títo ľudia kričia k Hospodinovi a On prichádza a svojim Slovom ich uzdravuje. Očividne sa tu myslí na uzdravenie ich duší a ich svedomí, ktoré sú poráňané. Opäť je dôvod ďakovať len a len Hospodinovi za Jeho milosť (verš 21).

Štvrtý obraz milosti je vo veršoch 23 až 32. Moreplavci spoznajú, čo je záchrana Hospodinova. Ľudia sú obvykle pyšní na to, čo robia a myslia si, že majú veci pod kontrolou. Moreplavci v našom obraze zistujú, že veci pod kontrolou nemajú. *„Tí, ktorí sa plavia po mori na lodiach, ktorí pracujú na veľkých vodách, tí vidia skutky Hospodinove a jeho divy v hlbine. Lebo keď len povie, spôsobí to, že povstane búrlivý vietor, ktorý do vysoká dvíha jeho vlny“* (verš 23-25).

Aj skúsení moreplavci sa vedia triasť, keď Pán Boh ukáže niečo zo svojej moci nad prírodou, uvedomujú si, že sú v nebezpečenstve: *„ich duša sa rozplýva v nebezpečenstve“* (verš 26). Keď sa duša rozplýva, nevieme, čo s nami bude, ako to celé skončí, bojíme sa. Títo ľudia v búrkach života kričia na Hospodina: *„A keď kričia na Hospodina vo svojom súžení, vyvodí ich z ich úzkostí“* (verš 28). To je milosť, keď zastavuje búрку. Boh vie zastaviť vonkajšie okolnosti v našom živote – a vlny utíchnu. Plavci sa radujú, že vlny utíchnu a On ich privádza do ich vytúženého prístavu (verš 30).

To je obraz kresťanského života a vyslobodenia. Koľkí pyšní išli životom a Boh im ukázal, že veci nemajú vôbec pod kontrolou a sú bližšie smrti, ako si mysleli. Poslal ťažké okolnosti do ich života, poslal búrky a oni sa zastavili a povedali si: ďalej tu niet nádeje. Je to volanie na Hospodina, ktorý prichádza a zastavuje búrku. Boh má veci vo svojich rukách. Pripomína to námorníkov z knihy Jonáš, ktorí vo veľkej búrke spoznali, kto je Boh. Videli, čo Boh urobil, preto sa obrátili k Hospodinovi a volali k Nemu. Predtým kričali len k bôžikom, ktorí im nemohli pomôcť, ale potom, keď spoznali, kto je Hospodin, ktorý utiňuje búrku, ktorý vie zachrániť, tak sa na Neho obrátili s vierou. „*Nech oslavujú Hospodina...*“ (verš 31-32).

Na konci žalmu nasledujú ponaučenia

Prvá vec je, že Boh má vo svojej moci ľudí a všetky ich okolnosti. Žijeme si často, ako keby všetko bolo závislé od nás, ale je to On, ktorý: „*Obracia rieky na púšť a vodné pramene na vyprahlú sušinu, úrodnú zem na slatinu pre zlosť obyvateľov, ktorí bývajú v nej*“ (verše 33 a 34). Rovnako však platí, že má moc konať presne opačne: „*Obracia púšť na jazero vody a vypráhlú zem na pramene vôd. Osadzuje tam hladných, a postaví si tam mesto na bývanie. A posievajú polia, sadia vinice a nadobúdajú plodu úrody*“ (verše 35-37) a žehná im (verš 38), aby mali všetkého dostatok. Inými slovami, tieto verše tiež vyjadrujú myšlienku, že Boh dokáže človeka znížiť a dokáže ho povýšiť. Dokáže sa milostivo ujať biednych a ponížených a tých, ktorí sú pyšní, znížiť.

Tento žalm je tu, aby povzbudil našu vieru, aby sme dôverovali Hospodinovi

a ďakovali mu. Prečo sa ujal ľudí v každom tom príbehu? Lebo Hospodin je milostivý, je to Jeho milosť. Tých, ktorí nič nemajú a keď kričia na Neho, sa ujíma a vytrhne ich aj z tej najhoršej pasce.

Existuje nádej pre toho, kto blúdi oslepený tmou. Je nádej pre toho, komu sa zdá, že pre neho niet nádeje. Je nádej pre toho, kto ešte nepoznal Jeho spasenie v Pánovi Ježišovi Kristovi. Je tu skutočná nádej pre bezbožníkov, pretože text učí, že existuje milosť Hospodinova. Pre tých, ktorí ju spoznali, je tu povzbudenie ísť pred Neho a chváliť Ho. Každý veriaci vie: prv som bol slepý a teraz vidím. Prv som bol spútaný a teraz som slobodný. Prv som bol mŕtvy vo svojich prestúpeniach a hriechoch a teraz žijem. Prv som bol sputnaný hriechom a teraz môžem slúžiť môjmu Pánovi. Prečo je to tak? Je to preto, že som bol lepší od iných a môžem si gratulovať? Mal som silu zmeniť svoj biedny stav? Nie! V žiadnom prípade. Je to preto, lebo zasiahol Boh, keď som v súženiach volal na Hospodina. Tak, ako hovorí žalm: „keď kričali“.

Na záver otázka, na ktorú tento žalm upriamuje: Ako je to možné, že spravodlivý Boh, ktorým keď najprv opovrhovali, sa k nim takto žehnajúco obrátil? Boh je spravodlivý a mal by ich spravodlivo potrestať. Mal by spravodlivo nechať bezbožníkov piť z lisu Božieho hnevu. Prečo týchto ľudí vyslobodí, prečo im dokáže prejaviť milosť? A táto otázka nás nevedie k nikomu inému, ako k Pánovi Ježišovi Kristovi.

Jediný dôvod, prečo sa Boh ujme tých, ktorí idú svojimi vlastnými cestami a vo svojej núdzi kričia a obrátia sa na Neho, je ten, že za nich trestal svojho

Syna. Čo patrilo im, dostal Jeho syn. Vypil kalich hnevu Božieho proti nim v plnej miere. Milosť nie je lacná. Milosť nie je nikdy získaná, sprostredkovaná, či zaslúžená človekom, jeho postavením či šarmom. Je daná v Kristovi Ježišovi. Nemýľme sa, že milosť je niečo lacné, niečo samozrejmé. Nie! Udeľuje milosť preto, lebo prv nechal zomrieť svojho Syna, aby všetci, ktorí budú na Neho kričať, ktorí sa na neho obrátia, našli vyslobodenie, Jeho priazeň a lásku. Všimnime si, že Boh robí pre nich veľmi veľa. Dáva budúcnosť, dáva nádej, dáva skutočný smer v živote. Či už tým, ktorí blúdia po púšti, či už tým, čo sú vo väzení, či už tým, ktorí doplatili na svoje nezmyselné

rozhodnutia. Tých, ktorí idú po mori, dovádza do vytúženého prístavu. Toto robí Božia milosť. Božia milosť je jediná nádej pre človeka, ak má byť vytrhnutý zo zlých vecí a bezpečne dôjsť domov – tam, kde má byť s Bohom.

Preto ďakujeme Hospodinovi, lebo Boh zostupuje na miesto, kde sa nachádzame a mení naše smerovanie. Tam, kde sme dnes, tam zmení naše situácie, keď sa na neho obrátíme. Nech je to akýkoľvek hriech. Nech je to akékoľvek zlyhanie. Nech je to akákoľvek minulosť. Nech je to akákoľvek slabosť v nás a my sme si jej vedomí. Nech je to čokoľvek. Boh mení tieto situácie, lebo je milostivý. On je Boh, ktorý je hodný našej vďaky.

Kto je múdry, bude to ostríhať, a takí porozumejú rôznej milosti Hospodinovej.

Žalm 107:43

Príbeh ženy menom Anna

A bol nejaký muž z Ramataim-cofíma, s vrchu Efraimovho, ktorému bolo meno Elkána, syn Jerocháma, syna Elihu-va, syna Tochu-va, syna Cúfovho, Efratan. Ten mal dve ženy; jednej bolo meno Anna, a meno druhej bolo Peninna..

1. Samuelova 1:1-18

Máte radi príbehy? Ak áno, tak si pri čítaní Biblie pridete na svoje. Lebo Biblia je kniha plná príbehov, skutočných príbehov zo života. Lepšie povedané, Biblia je jeden veľký Boží príbeh. Príbeh spásy, ktorý začína stvoreným človekom v Raji, pokračuje strateným človekom ďaleko od Raja a končí zachráneným, vykúpeným človekom v obnovenom Raji. A potom je tu množstvo malých ľudských príbehov, ktoré Pán Boh za-

komponoval do svojho veľkého príbehu spásy.

Jeden z takýchto príbehov je zapísaný na začiatku 1. Samuelovej. Bez nejakého dlhého úvodu nás pisateľ vovádza do príbehu ženy menom Anna. Je to rodinný príbeh plný vášní, emócií, zápasu, slz, ale nakoniec i radosti. V prvom rade je to však Boží príbeh, pretože tento súkromný rodinný príbeh je súčasťou Božieho príbehu spásy. Boh

si tu pripravuje príchod muža, ktorý sa stane jednou z najväčších postáv Starej Zmluvy. Muža, ktorý zohrá veľmi dôležitú úlohu v dejinách Božieho ľudu. Vymodlený Samuel pripraví pôdu pre vznik Izraelského kráľovstva.

Ako to všetko začína? Čím začína Božie dielo v 1. knihe Samuelovej? Začína nenápadne v jednej malej dedinke, v bezvýznamnej rodine, ktorá žila v pohorí Efraim. Božie začiatky sú často nenápadné. Mnohé veľké veci v dejinách začali nenápadne, v skrytosti. Tak, ako začala aj najväčšia udalosť ľudských dejín – príchod Ježiša Krista. Tento príbeh však ukazuje, že Božie dielo nezačína len nenápadne, v skrytosti, ale začína aj v situácii úplnej ľudskej bezmocnosti. Božie dielo v 1. Samuelovej začína bolesťou jednej ženy, ktorá je neplodná. Lenže Boh má záľubu začať tam, kde sú už všetci na konci. Pretože Božie dielo je vždy príbehom ľudskej slabosti na jednej strane a príbehom Božej moci na strane druhej. Keď sme my na konci, Boh je len na začiatku. Kde my už končíme v bezmocnosti a v beznádeji, tam Boh ešte len začína. Tak ako v prípade ženy menom Anna.

Jej príbeh je vlastne drámou v troch dejstvách. Opona sa zdvihne a na javisku stojí hlavná postava tejto drámy. V prvom dejstve vidíme Annu v jej bolesti a trápení. V druhom dejstve vidíme Annu na modlitbe, na kolenách. V treťom dejstve vidíme Annu v požehnaní.

Lenže nás nezaujíma len hlavná postava tejto drámy. Nás zaujíma aj autor tejto drámy. Toho na javisku nevidieť. Ten je skrytý za oponou. Autorom tejto drámy nie je nikto iný než sám Boh.

A preto my sa budeme striedavo pozeráť na javisko i za javisko. Na scénu i za scénu. Pred oponu, i za oponu, aby sme videli nielen hlavného aktéra, či postavu tejto drámy – ženu Annu, ale aj autora tejto drámy – Boha.

Prvé dejstvo: Anna v utrpení

Pisateľ tejto knihy nám predstavuje jednu izraelskú rodinu: muža menom Elkána a jeho dve ženy – Annu a Peninnu. Bigamia (dvojženstvo) nebolo v Izraeli bežné, ale nebolo ani zakázané. Izraelské právo to vtedy dovoľovalo. Muž si bral druhú ženu najmä vtedy, keď s prvou ženou nemohol mať deti. To je prípad Anny. Celá jej bolesť je vyjadrená slovami: „ale Anna nemala deti“ (1. Sam 1:2). Byť neplodnou, bezdetnou ženou znamenalo v tej dobe nielen osobné nešťastie, nielen spoločenskú hanbu a potupu, ale najmä duchovnú bolesť, ba priam tragédiu: „Boh mi odoprel svoje požehnanie“. Anninu bolesť ešte znásobuje prítomnosť Peninny, druhej Elkánovej ženy. Pretože Peninna je ako tá žena zo Žalmu 128 – je ako plodný vinič vo vnútri domu.

Peninna má veľa detí. I synov i dcéry. Pod jednou strechou tak žijú spolu dve ženy. Deň čo deň a rok čo rok. Neplodná vedľa plodnej, bezdetná vedľa mnohodetnej. Nešťastná žena vedľa šťastnej matky. Nie je toto niekedy aj naša situácia? Aj dnes sedia vedľa seba v zhromaždení utrpení i bezstarostní, plačúci i radujúci sa. Jeden sa trápi pre svoje deti, druhý sa raduje zo svojich detí. Jeden trpí zdravotne, druhý sa teší z dobrého zdravia. Bolesť je ťažká i sama o sebe. Ale keď bolesť stojí vedľa šťastia druhého, tak

bolí ešte viac. Navyše Peninne nestačí, že ona má deti a Anna nie. Ona využíva každú príležitosť, každé rodinné stolovanie na to, aby strpčila Anne život. Aby sa jej vysmievala a ponižovala ju za jej neplodnosť.

Pán Boh stvoril ženu na to, aby obväzovala rany a pomáhala druhým v nešťastí. Ale tu vidíme ženu, ktorá má záľubu v tom, že druhému ranu jatrí a sype do nej soľ. Aj takúto podobu má ľudská zloba. Kde je ľarcha, ešte prikladáme a kde je rana, ešte ju jatríme. Keď niekto vedľa nás trpí, aj nám hrozí, že ho ešte viac zdeptáme namiesto toho, aby sme ho podopreli.

Zatiaľ čo Peninna jatrí Anninu bolesť, Elkána, jej muž, sa snaží mierniť Anninu bolesť. Anna síce nemá mužove deti, ale má mužovu lásku. Lásku, ktorá je štedrá, pretože v piatom verši čítame, že jej dával dvojnásobný diel. Lásku, ktorá je nežná, pretože v ôsmom verši čítame o tom, ako sa jej nežne prihovára: „Anna, prečo plačeš, prečo nejšeš? Prečo je smutné tvoje srdce?“ Jemu nie je ľahostajné, že žena vedľa neho trpí. Pre ženu je vždy veľkou pomocou, keď môže nájsť oporu v mužovi, ktorý jej pomáha niesť jej bolesť a trápenie. Ale žiaľ, aj medzi veriacimi ženami je dosť takých, ktoré nezakúsili vela lásky a nežnosti od svojich mužov.

Elkánova láska má však jeden vážny nedostatok. On síce miluje svoju ženu, ale on nechápe svoju ženu. On vôbec nerozumie jej bolesti. Počúvajte, čo jej on hovorí: „Či nie som ti ja lepší ako desať synov?“ On deti s Annou už nepotrebuje. On má dosť detí s Peninnou. A preto sa na Anninu bolesť pozerá z tej typicky mužskej perspektívy: „Však

máš mňa! Tak čo viac chceš?“ Keby jej povedal: „Anna, ty pre mňa znamenáš viac ako desať synov“, prejavil by tým oveľa väčšie pochopenie.

Anna tak napriek mužovej láske ostáva vo svojej bolesti osamotená, lebo je nepochopená. Ani ten najbližší ju nechápe. A to je niekedy údel mnohých žien. Majú síce nežných mužov, milujúcich mužov, ale pritom nechápavých mužov. Mužov, ktorí svojim ženám nerozumejú. A predsa je tu niekto, kto nám rozumie a to dokonale. Ale o tom neskôr.

Takže na konci prvého dejstva vidíme uplakanú, nepochopenú, utrápenú ženu. Aj dnes sú mnohí, ktorí trpia pre rôzne príčiny. Môže to súvisieť s ich zdravím, s ich rodinou, s ich vzťahmi, s ich životným zranením, s ich životným sklamaním. O niektorých z týchto trpiacich vieme, o niektorých vie len Boh. Ale ak si jedným z nich, z tých utrápených, ubolených Božích detí, tak vedz, že nie si sám. Si v spoločenstve trpiacich, do ktorého kedysi patrila i Anna. A do ktorého patrila i Muž bolesti – Kristus.

Ale skôr ako opona padne a skončí prvé dejstvo tejto drámy, pozrime sa ešte na chvíľu za oponu. Tam totiž vidíme autora tejto drámy. Čo o ňom čítame? V závere 5. verša čítame, že to bol Hospodin, ktorý zavrel jej život. A ešte raz na konci 6. verša: „Hospodin zavrel jej život“. Ťažké slová, veľmi ťažké. Annina neplodnosť i celá bolesť, ktorá z toho vyplýva, je tu pripísaná Bohu. Boh ako autor Anninej bolesti. Ťažké slová. Rád by som vám povedal, že s vašou bolesťou Boh nemá nič spoločné. Áno, je aj bolesť, za ktorú nesieme zodpovednosť my sami. Ale tu vidíme,

že je i bolesť, ktorej autorom je sám Boh. A my sa pýtame, prečo?

Prečo Boh posielala bolesť i do nášho života? Vari nie je Boží plán pre nás, aby sme boli vždy a stále šťastní? Nie, nie je. Boží plán pre nás je, aby sme boli svätí. Nie šťastní, ale svätí! A bolesť je ten nepríjemný, ale prepotrebný nástroj v Božích rukách, ako dláto a kladivo v rukách sochára, ktorým nás Boh opracúva. My nerozumieme, prečo Boh posielala do života i bolesť. Jedno je však isté: On ju neposiela preto, že nás nemiluje, ale preto, že nás miluje.

Anna netrpí preto, že Boh ju nemiluje, alebo preto, že ju miluje menej ako Peninnu. Celé tie roky, ktoré držal jej život zavretý, ju miloval. A nemiloval ju menej ako tú druhú. Toto nech nás potešuje. Keď nás Boh aj necháva v utrpení, to neznamená, že nás prestal milovať, alebo že nás opustil. Nieкто si však možno pomyslí: keď nás Boh navštevuje i bolesťou práve preto, že nás miluje, nemohol by nás radšej trochu menej milovať? Aby tej bolesti bolo trochu menej? Lenže Boh svoje najväčšie požehnanie spojil s bolesťou a s utrpením. Dôkazom toho je Kristov kríž. To najhodnotnejšie, najpožehnanejšie, to najvzácnnejšie v živote človeka sa vždy rodí v bolesti. O tom nakoniec svedčí aj pokračovanie Anninho príbehu. Sledujme druhé dejstvo drámy tejto ženy.

Druhé dejstvo: Anna na modlitbe

Jedného dňa Annin pohár už pretiekol. Stalo sa to počas výročnej slávnosti v chráme. Elkánova rodina prichádza na bohoslužby do chrámu, aby tam obetovala Bohu svoju každoročnú obeť. Súčasťou tejto slávnosti bolo aj rodinné

stolovanie. Peninna sedí okolo stola obklopená svojimi deťmi. Anna sedí sama tak ako už celé roky predtým. Peninna si ešte ani teraz neodpustí štiplavé, zraňujúce poznámky na adresu Anny. Ešte aj v prítomnosti milostivého Boha sa človek vie chovať nemilosrdne voči svojmu blížnemu. A Anna už ďalej nevláda. Doteraz si v bolesti ulavovala plačom. Lenže plač môže byť len sebalútostou, ktorá bolesť nerieši, ale ju ešte viac prehľbuje. Riešenie začína až vtedy, keď svoju bolesť prinesieme Bohu. A to práve Anna robí. Uteká od stola, uteká od svojej sokyne, ktorá ju trápi, uteká aj od muža, ktorý ju síce miluje, ale ju nechápe a utieka sa k tomu jedinému, ktorý nielen miluje, ale ktorý i dokonale rozumie. Kto je to? Anna ho vo svojej modlitbe oslovuje ako Hospodina zástupov. Tu je Boh, ktorému patria nespočítateľné zástupy nebeských bytostí – anjelov. Tu je Boh, ktorému patria veľké zástupy Jeho ľudu na zemi. Ale je tento Boh zástupov i Bohom jednotlivcov? Nestratím sa ja Bohu so svojou bolesťou a trápením v tom veľkom zástupe? Nie, nestratím.

Annina modlitba je založená práve na tomto presvedčení, že Boh zástupov je i Bohom jednotlivcov. Že ten, ktorý velí obrovským zástupom svojich služobníkov, počuje i volanie jednej ubolenej, bezvýznamnej ženy. Čítame, že bola rozžialenej duše. Čo má robiť Božie dieťa vtedy, keď je rozžialenej duše? Anna hovorí kňazovi čo robí: *„...vylievam svoju dušu pred Hospodinom“* – verš 15. My máme Boha, ktorý nám to dovolí. Ktorý nás k tomu i sám vyzýva vo svojom slove: Vylievajte pred Ním svoje srdce – čítame v jednom žalme.

Anna sa nemodlí nahlas. Modlí sa potichu. Len ústa, pery, sa jej pohybujú. Modlí sa v srdci, ale modlí sa i zo srdca. Čím je naplnené jej srdce? Tým, čím sú naplnené jej ústa. V závere 16. verša hovorí: „z mnohého svojho úpenia, z veľkého svojho zármutku som hovorila až doteraz“. Toto je sloboda, ktorú má Božie dieťa na modlitbe. Môžeš Bohu otvorene hovoriť o tom, čím je naplnené tvoje srdce. Už či je naplnené bolesťou, zármutkom, horkosťou, hnevom, pocitom krivdy. Z plnosti srdca hovorí ústa. Túto slobodu ti Boh dáva na modlitbe. Boh má pochopenie pre každú modlitbu, len nie pre neúprimnú modlitbu.

Tu je modlitba Anny, ktorá je v beznádejnej situácii. Počujeme nielen ako sa modlí, počujeme aj to, za čo sa modlí. Prosí o dieťa, dokonca o syna. Ale o čo vlastne Anne ide? Ide jej o dieťa, len o dieťa? Nie. Anne ide o Božie požehnanie. Ale Božie požehnanie pre ženu Izraelitku znamenalo mať deti. Keď Božie požehnanie znamená mať deti, tak Anna prosí o deti, o syna. Ale úžasné na jej modlitbe je to, že ona prosí o požehnanie a jedným dychom sa tohto požehnania i vzdáva. „Ak my dáš syna, tak Ti ho dám“. Ona nechce dieťa pre seba. Ona chce dieťa – syna, pre Boha. Ona nechce, aby patrila jej, ale aby patrila Bohu.

I my máme deti. Záleží nám na tom, aby naše deti získali dobré vzdelanie, dobré zamestnanie, neskôr dobré bývanie. Ale tu vidíme, že predovšetkým nám má záležať na tom, aby naše deti boli nielen od Hospodina, ale i pre Hospodina. Sú to naše deti. Ale oveľa dôležitejšie je to, aby boli i Božie deti.

Aby v prvom rade nepatrili nám, ale Bohu.

Boh sa k takejto modlitbe prizná. K modlitbe o Jeho požehnanie. Tu sa zatiaľ priznáva ústami kňaza Éliho, ktorý vysloví prorocký sľub: „*Chod' v pokoji a Boh Izraelov nech ti dá to, čo si prosila od Neho*“ (verš 17). Anna odchádza. Odchádza z miesta modlitby, odchádza z chrámu ako vymenená žena, lebo čítame: „*Išla svojou cestou, najedla sa a jej tvár nebola viac smutná*“ (verš 18).

Aj my prichádzame do chrámu. Veľakrát ubolení, uplakaní, užialení. Takí, ktorým sa ani ješť nechce. Takí, ktorí prežívajú bezmocnosť a beznádej. Poznáme takéto príchody do chrámu. Ale poznáme aj takéto odchody z chrámu? Odchody, ako odišla Anna? Jej tvár nebola viac smutná. Ako je možné, že ona odchádza ako vymenená žena? Všetkým sa zatiaľ nič nezmenilo. Peninna sa nezmenila. Naďalej zostáva protivná. Naďalej Anne strpcuje život. Ani v Anninom živote sa nič nezmenilo. Stále je neplodná. Syn ešte nie je na obzore. A predsa sa niečo zmenilo. Anna sa zmenila. Ona zložila svoju bolesť k nohám Hospodina zástupov a z tohto miesta odišla so sľubom o budúcom Božom požehnaní. Má len sľub. Má len slovo kňaza, ale ona sa ho chyť vierou a do jej srdca vstúpi pokoj a nádej. Ona vie jedno: Od tejto chvíle je moja vec v Božích rukách – a to mi stačí.

Čo robí Boh v tomto druhom dejstve Anninej drámy? Keď nazrieme za oponu, tak ho tam zrazu nevidíme. Naozaj? Akú úlohu zohráva Boh v modlitebnom zápase človeka? Aktívnu alebo pasívnu? Opýtajme sa inak. Z ktorej strany vychádza iniciatíva pri modlitbe? Zo strany

človeka, či zo strany Boha? Na prvý pohľad sa to zdá byť úplne jednoznačné a jasné. Predsa iniciatíva vychádza zo strany modlitebníka. A Boh je ten, ktorý len odpovedá na ľudskú iniciatívu, na modlitbu. Veď sa pozrite na Annu. Je neplodná. Prežíva veľkú bolesť, ktorá ju vedie k Bohu, na kolená. Ona sa modlí, prosí Boha o vypočutie. A čo robí Boh? V ďalšom dejstve to uvidíme. Odpovedá na jej prosbu. Dá jej to, o čo prosila.

Na prvý pohľad to teda vyzerať tak, že s iniciatívou k modlitbe vychádza Anna a z Božej strany prichádza len odozva na modlitebnú iniciatívu človeka. V skutočnosti je to úplne inak. Iniatíva nevychádza zo strany človeka, ale zo strany Boha. Áno, Anna bola neplodná. Ale kto zatvoril jej život? No predsa Boh. Áno, Anna prežíva bolesť vo svojej situácii. Ale kto poslal tú bolesť do jej života? Boh. Tým, že uzavrel jej život. Keď vidíme nakoniec Annu na kolenách, jej modlitba je len odozvou na bolesť, ktorú do jej života poslal Boh. Annina modlitba nie je výsledkom jej zbožnej iniciatívy, ale je výsledkom Božej iniciatívy. Boh je iniciátorom tejto modlitby a to tým, že na Annu naložil bolesť, ktorá ju priviedla na kolená. Čiže modlitba človeka je odozvou na Božiu iniciatívu. Nie naopak. Boh nie je ten, ktorý čaká na naše modlitby, aby potom na ne odpovedal. Boh je ten, ktorý nás vedie k modlitbe. Ako to robí? Často-krát tak, ako v prípade Anny. Pošle do nášho života bolesť. Nie preto, aby nás trápil, ale preto, aby nás cez bolesť priviedol na kolená. Naše modlitby sa

tak stávajú volaním človeka, ktorý sa dostal pod určitý tlak. Ale ten tlak má pôvod v Bohu. Pozrite sa dozadu na svoj osobný modlitebný život. Či to nie je tak, že väčšinou naše modlitby boli len odozvou na určitú situáciu, ktorú sme prežívali? Už či to bolo niečo ťažké o čo sme prosili, alebo niečo dobré, radostné, čo sme prijali a za čo sme ďakovali? Áno. Modlitba človeka je len ľudská odozva na Božiu iniciatívu. Na to, čo Boh koná v našom živote. Takže je to Boh, ktorý privádza človeka na kolená.

Sme na konci druhého dejstva. Vráťme sa k tomu, čím sme začali. Začali sme tým, že sme si ukázali, čím začína Božie dielo v 1. Samuelovej. Čím začína Božie dielo v živote ženy menom Anna? Začína jej bolesťou. Boh robí našu bezmocnosť a slabosť svojim počiatkom. Kde sme my na konci, tam je On len na začiatku, pretože Boh nemá na čo pri nás nadviazať. Ani na našu silu, ani na náš výkon, ani na našu zbožnosť. On nadväzuje jedine na našu slabosť a bezmocnosť, ktorú vyjadrujeme svojou modlitbou.

Milý brat, milá sestra, vylievaj svoje srdce pred Hospodínom. Zlož svoju bolesť k nohám Hospodina zástupov a čakaj na Jeho riešenie. Odíď z miesta modlitby ako človek, ktorý vie: odteraz je moja vec v Jeho rukách, a to mi stačí. Toto vedomie dáva pokoj, radosť a silu k životu. Potom môžeme i z miesta modlitby, i z chrámu odísť tak, ako odišla Anna. Išla svojou cestou a jej tvár nebola viac smutná.

Rastislav Betina

Poznámka redakcie: Pokračovanie príbehu v článku „Anna v poželnaní“.

Anna v požehnaní

Elkána poznal Annu, svoju ženu, a Hospodin sa rozpomenul na ňu.

1. Samuelova 1:19 – 2:11

Čo najlepšie preverí charakter človeka? Niekoho najlepšie preveria peniaze. Všimnite si ľudí, ktorí v posledných rokoch zbohatli. Keď sa dostali k veľkým peniazom, zmenilo ich to na nepoznanie. Úplne to pokrivilo ich charakter. Iného preverí moc. Moc mnohých ľudí skazí, skorumpuje ich. Iného preverí sláva alebo úspech. Niekto aj v sláve ostane pokorný, ale inému sa zo slávy zakrúti hlava a spyšnie. Každého preverí niečo iné. Ale všetkých nás preverí to, keď v našom živote nastane obrat k lepšiemu, keď sa zmenia okolnosti nášho života zo zlých na dobré. Vieme, ako je to s nami, keď nám je úzko. Keď sa dostaneme pod tlak. Ale keď tlak povolí, situácia sa zmení, nám sa začne dariť a vtedy sa ukáže, čo je v nás. Ako sa chováš v dobrých časoch, keď sa ti darí? Keď máš úspech? Keď sa plnia tvoje sny a tvoje túžby? Žiaľ, často platí, že človek sa v dobrých časoch rýchlo kazí.

Text z 1. Samuelovej 1:19 – 2:11 hovorí o žene, ktorej sa splnil najväčší životný sen. Najväčšia túžba života. Po dlhých rokoch neplodnosti Boh vypočul jej modlitbu a narodil sa jej vytúžený syn Samuel. Ako sa zachová Anna, keď ju Boh vypočul? Lebo Božie požehnanie tiež preverí človeka.

Pripomeňme si, že Annin príbeh je vlastne drámou v troch dejstvách. Doteraz sme sledovali prvé dve dejtvá: Anna v utrpení a Anna na modlitbe. (*Poznámka redakcie: pozri článok „Príbeh ženy menom*

Anna“). Teraz prichádza tretie dejstvo: **Anna v požehnaní**. Do jej života vstúpi veľké šťastie, nesmierna radosť. Čo to s ňou urobí? Budeme vidieť, že Anna je rovnako krásna v šťastí ako aj v nešťastí. Je rovnako krásna v požehnaní, ako aj v trápení. Prečo? Pretože Anna v požehnaní plní svoj sľub. Sľub, ktorý dala vo chvíli, keď sa modlila k Bohu: „Ak mi dáš syna, tak ti ho dám, aby bol Tvoj po všetky dni života“. Pri tomto Anninom sľube sa nám až zastavuje dych. Prosí za syna a jedným dychom sa ho i vzdáva. Syna, ktorého si toľké roky priala celou dušou, po ktorom tak bytostne túžila. Toho syna sa zriekne ešte skôr, ako ho dostane. To, o čo prosí, neprosí pre seba, ale pre Boha. Aby nepatril jej, ale aby patril Bohu, aby celý život stál v Jeho službe. Anna vo svojom sľube vysloví veľké slovo. Slovo „dám“. Ak mi dáš syna, tak Ti dám syna. To je cesta dopredu, pretože všetky zamilované veci nám prekážajú, a preto musia ísť na oltár tak, ako Abrahámov Izák. Lenže jedna vec je dať sľub a druhá vec je splniť sľub. Splní ho Anna?

Vidíme, že udalosti v rodine Elkánu dostávajú rýchly spád. Anna sa modlíla: Hospodine, ak sa rozpomenieš na mňa... – a čítame, že Boh sa rozpomenul. To neznamená, že doteraz na ňu zabudol. To znamená, že teraz prišiel Jeho, ten Boží čas pre Annu. Ten, ktorí držal celý čas jej život zatvorený, teraz otvára jej život. Anna otehotnie. Po čase

porodí syna, ktorého meno Samuel bude jej i jemu stále pripomínať vypočuté modlitby. Ako hovorí vo verši 27: „*Za tohto chlapca som sa modlila, a Hospodin mi dal to, čo som si prosila od neho*“.

Nuž šťastné to deti, ktoré majú takéto matky modlitebníčky. Šťastné to matky, ktoré majú takúto skúsenosť s Bohom, ktorý vypočúva modlitby za deti, i za tie nenarodené, i za tie narodené. Ale s požehnaním, s narodením syna, prichádza i veľká skúška. A čo jej sľub? Čo jej slová: „ak mi dáš, tak Ti dám“? Kolkí vo svojom trápení a úzkosti sľubovali Bohu, že keď ich zachráni, pomôže, uzdraví, tak budú žiť pre Neho. Ale kolkí to aj splnili, keď tlak a trápenie pominulo? Kolkí zabudnú na Boha práve vtedy, keď sa Boh na nich rozpomenie a dá im to, o čo prosili.

Anna bola určite zvädzaná svojim materinským citom zradiť svoj sľub. Veď ako milujúca matka prežívala to, že jej srdce prirástlo k tomuto dieťaťu. To je celkom pochopiteľné a prirodzené. Prirástlo tým viac, čím dlhšie musela naň čakať. Vieme, že matka je najprv spojená s dieťaťom pupočnou šnúrou. Ale po narodení sa medzi ňou a dieťaťom vytvára nové, ešte silnejšie, aj keď neviditeľné puto. Splniť svoj sľub znamená ísť proti svojmu srdcu. To je to najťažšie. A práve to Anna robí. To, čo je najťažšie: ísť proti svojmu vlastnému srdcu. Dvakrát z jej úst zaznieva pevné rozhodnutie splniť daný sľub.

Prvýkrát o tom hovorí svojmu mužovi vo verši 22: „...*Až bude odstavený chlapec, zavediem ho ta, a ukáže sa pred tvárou Hospodinovou a bude tam bývať až na veky*“. Druhýkrát to hovorí kňazovi Élimu, keď po niekoľkých rokoch koje-

nia privádza Samuela do chrámu, aby ho nechala u neho. Hovorí: „*Za tohto chlapca som sa modlila, a Hospodin mi dal to, čo som si prosila od neho. Preto ho i ja oddávam Hospodinovi,...*“ (1:26-27).

Vyprosený pre Hospodina. Jej postoj k Bohu je krásne vyjadrený dvoma predložkami: od a pre. Od Hospodina a pre Hospodina. Od Hospodina som ho vyprosila, pre Hospodina je vyprosený. To je nakoniec túžba všetkých veriacych matiek. A nielen matiek, ale aj otcov, aby ich deti boli nielen od Hospodina, ale aj pre Hospodina. Aby naše deti nepatrili len nám, ale aby patrili najmä Bohu. Anna teda plní svoj sľub. A čo naše sľuby dané Bohu?

Mnohí z nás sme sľubovali, že budeme žiť v kresťanskej láske a v duchovnom spoločenstve so všetkými bratmi a sestrami v zbere, že sa budeme za nich modliť. Sľubovali sme, že svojimi darmi budeme prispievať k rastu a budovaniu Božieho diela vo svojom zbere. Sľubovali sme, že nebudeme opúšťať spoločné zhromaždenie. Sľubovali sme, že budeme podľa možností prispievať na Božie dielo. Tak sme sľubovali. Čo zostalo z našich sľubov daných Bohu? A čo tie sľuby, ktoré sme znovu a znovu vospievali v piesňach? V jednej piesni sa spieva: „celý život ti dám, aby bol Tvoj chrám“. Ani netušíme, koľko sme toho nasľubovali v piesňach, ktoré pravidelne spievame. Čo však zostalo z našich sľubov?

Žiaľ, život mnohých veriacych je životom nesplnených sľubov. Ale pamätajme na to, že Boh raz bude vyhľadávať z našich rúk všetky sľuby, ktoré sme dali a nesplnili. Boh nás berie za slovo. Tak, ako my môžeme brať Boha za slo-

vo, On rovnako nás berie za slovo. Čo vlastne znamená niečo sľúbiť? Znamená to zaviazať sa. Dať Bohu záväzné slovo. Pochopiť svoj vzťah s Bohom ako niečo záväzné, čo ma bytostne k niečomu zaväzuje. Takto pochopili svoj vzťah k Bohu Elkána i jeho žena Anna. Nielen ona sa zaväzuje sľubom voči Bohu, ale aj jej muž. Nielen ona plní svoj sľub, ale aj o ňom čítame vo verši 21, že šiel do chrámu splniť svoj sľub.

Dnes je v móde nezáväzné kresťanstvo. Vzťah s Bohom, ktorý ma k ničomu nezaväzuje. Zhromaždenie je pre mnohých holubník. Prídem kedy chcem, odídem si kedy chcem. Zabúdame na to, že záväzný vzťah s Bohom sa prejavuje v záväznom vzťahu k Božiemu ľudu. Ako by sa vám to páčilo, keby Boží vzťah k nám bol taký nezáväzný, ako je náš vzťah k Nemu? Lenže nezáväzným vzťahom urážame Boha. Veď On sa voči nám zaviazal zmluvnou láskou: „Toto je tá nová zmluva v mojej krvi, ktorá sa vylieva za vás“ – hovorí Kristus pri poslednej večeri. Zmluvná láska, zmluvný vzťah. Áno, Boh, ktorý sa zaviazal voči nám, chce mať ľudí, ktorí sa zaviazali voči Nemu. To je zmysel našich sľubov. Nimi sa zaväzujeme voči Bohu.

Anna nás tu zahanbuje. Ona v požehnaní plní sľub daný Bohu. A to druhé: v požehnaní aj oslavuje svojho Boha. Už druhýkrát počujeme Annu modliť sa. Prvýkrát sa modlí v slzách bolesti. Druhýkrát sa modlí v slzách radosti.

V našom živote je miesto i pre žalospevy. To vtedy, keď nás zvierá bolesť. Ale v našom živote je miesto aj pre chválospev. To vtedy, keď Boh obráti našu bolesť na radosť. Anna tento obrat vo

svojom živote nazýva Božím spasením. Hovorí: „...radujem sa v Tvojom spasení“ (2:1). Tá, ktorá sa hlboko sklonila pred Bohom, zažila, že Boh sa hlboko sklonil k nej. Tá, ktorá sa dostala až na dno svojej slabosti a bezmocnosti zažila, že Božia milosť nás nachádza práve tam, kde sme my už na dne a na konci svojich možností.

Anna ten Boží zásah, vďaka ktorému sa z neplodnej a nešťastnej ženy stala radujúca matka, nazýva spásou, záchranou, vyslobodením. Áno, tie zmeny, tie obraty, tie záchrany, tie vyslobodenia, to sú Božie mikrospasenia, ktorými Boh mení našu situáciu na dobré.

Prečo teda Anna spieva? Prečo plesá v Hospodinovi? Preto, lebo prežila osobnú skúsenosť s Bohom. Prežila to Božie mikrospasenie. Prežila, že Hospodin zástupcov je i Bohom jednotlivca. Je Bohom, ktorému i môj malý bezvýznamný život nie je vôbec ľahostajný. Z tejto osobnej skúsenosti s Bohom sa zrodí aj osobná oslava Boha. Veriaci človek nespieva preto, aby niečo prežil. Veriaci človek spieva preto, že niečo prežil. Naše chválospevy sú len odpoveďou na Božie skutky. Ten, kto Boha spoznal ako Anna, nemôže mlčať, lebo inak sa zadusí.

Aj my oslavujeme Boha. Aj na našich bohoslužbách dávame priestor pre chválospevy. Ale úskalie našich spoločných chválospevov na bohoslužbách spočíva v tom, keď oslavujeme skutky Hospodinove, ktoré sme sami neprežili. Veď ako môže plesať v Hospodinovi ten, kto neprežil Božie spasenie, i tie mnohé mikrospasenia vo svojom živote? Len z osobnej skúsenosti s Bohom sa rodí osobná oslava Boha.

Čo sa teda dozvieme z Anninej skúsenosti s Bohom? Dozvedáme sa o tom, aký je On, Boh. Aký je? Jedinečný! Boh, ktorý nemá seba rovného. Boh, ktorý nemá konkurenta. On je jedinečný vo svätosti, jedinečný v moci, lebo On je skala, ktorá sa nepohne. Je jedinečný v láske, jedinečný v milosti, lebo sa skláňa k tomu najposlednejšiemu. Keď sa Anna pozrie okolo seba, viete čo zistí? Že to, čo vykonal tento jedinečný Boh v jej živote, je len malou ukážkou, malým príkladom toho, čo tento Boh koná na širšej, celosvetovej rovine. Že to Božie mikrosпасenie je len príkladom Božieho makrosпасenia v dejinách.

Tak sa Anna odvracia od osobnej skúsenosti k tej všeobecnej skúsenosti Božieho ľudu v dejinách. Čo je to, čo Boh robí na celosvetovej rovine? Keby sme použili politický slovník, tak by sme mohli povedať: revolúciu. V dejinách prebieha Božia revolúcia. A čo robí revolúcia? Revolúcia prevracia dovtedy platné hodnoty a spôsoby. Revolúcia nastoluje nové spoločenské poriadky. Revolúcia zvrháva tých, ktorí boli dovtedy pri moci a dosadzuje tých, ktorí boli dovtedy utláčaní. Revolúcia prevracia mnohé veci hore nohami. Nastoluje iný, nový politický režim.

Podobne je to aj s Božou revolúciou, ktorá prebieha v dejinách. Božia revolúcia nie je politická revolúcia, ktorá prebieha na politickej rovine. Božia revolúcia je duchovná revolúcia, ktorá sa odohráva na duchovnej rovine. Boh si v dejinách buduje svoje kráľovstvo. Jeho kráľovstvo je výsledkom, ovocím tejto duchovnej revolúcie. Tej revolúcie, ktorá prevracia staré poriadky. Obracia všetko naruby. Hore nohami. Táto Božia

revolúcia vytvára novú spoločenskú triedu. Triedu vykúpených, spasených, svätých, ktorých Nová zmluva nazýva cirkvou. Kto tvorí tú novú spoločenskú triedu Božieho kráľovstva? Viete kto? Slabí, chudobní, núdzni, biedni, ponížení, alebo ako hovorí verš 8: „*Pozdvihuje núdzného z prachu a z hnoja povyšuje chudobného, aby ho posadil s kniežatami, a stolicu slávy im dáva dedične*“. To je nepochopiteľné. Prečo práve takíto ľudia? Prečo práve z takého biedneho ľudského materiálu buduje Boh svoje kráľovstvo? Preto, lebo Božia vláda je založená na úplne iných hodnotách. Hodnoty, ktoré platia vo svete, neplatia u Boha. Na čom si zakladajú ľudia sveta, to v Božích očiach nemá budúcnosť. Božia revolúcia prevracia hodnoty tohto sveta. Silní, slávni, úspešní, bohatí, vysoko postavení, tí všetci to majú u Boha prehrané. Lebo Boh chytá stranu slabým, poníženým, žalostiacim, tichým, tým, ktorí sa vo svojej slabosti chytili Boha, ktorí sa o neho opreli celou bytostou. Prežili, že On je Skala, ktorá sa nepohne. A tak sa slabí stávajú silnými. Ponížení povýšenými. Chudobní bohatými. Tak sa poslední stávajú prvými v Božom kráľovstve.

Ale kto je ten, skrze ktorého Boh buduje svoje kráľovstvo na zemi? Kto je ten Kráľ, ten Boží Pomazaný, Boží Mesiáš, ktorého Anna spomína na konci 10 verša? Veď vtedy ešte nebolo kráľovstvo v Izraeli. Toto je prorocký výhľad na Božieho kráľa, ktorý ešte len príde. Boh svoju vládu na zemi nebuduje mocou meča, mocou zbraní, ale mocou ukrižovaného Božieho kráľa. Mocou ukrižovanej lásky. Kristus je ten Boží kráľ. On prišiel uskutočniť tú Božiu

revolúciu na zemi. On prišiel prevrátiť hodnoty tohto sveta. Lebo On blahoslavlil chudobných, žalostiacich, tichých, tých duchovne hladných. Im zaslúbil Božie kráľovstvo. Nie tí silní, nie tí bohatí, nie tí úspešní majú budúcnosť. Nie tí, ktorým tleska svet.

Anna hovorí: „*tí raz umlknú vo tme*“ (2:1). Strašné slovo. Umlknú vo tme. Lebo budúcnosť majú len tí, ktorých sa Boh zastal. Ktorých Boh povýšil. Tých bedárov, ktorých On vytiahol z hnoja a posadil so svojimi kniežatami, ktorým zaslúbil svoje kráľovstvo. Tento Boh, ktorý tu na zemi buduje svoje kráľovstvo z malých, slabých, ponížených z neuznaných, z bedárov a chudákov, tento Boh príde ešte raz, aby svoje Kráľovstvo nastolil nielen duchovne, ako to robí teraz, ale aj viditeľne. Príde, aby súdil končiny zeme, ako to hovorí Anna. Aby súdil celý svet a každého človeka. Keď nastane to slávne, grandiózne finále v ľudských dejinách, vtedy všetci tí, ktorí sa prú s Bohom, budú zdrvení.

Prieť sa s Bohom. Čo to znamená prieť sa s Bohom? Znamená to žiť v spore s Bohom. Znamená to žiť ako Boží rival, ktorý si buduje svoje vlastné kráľovstvo tu na zemi. Žiť v spore s Bohom znamená žiť práve pre tie hodnoty, ktorým Boh povedal svoje nie. Nie je to bláznovstvo? Žiť v spore s Bohom a myslieť si, že vyhrám! Akú šancu má človek proti Bohu? Tí, ktorí sa prú s Bohom, budú zdrvení.

Annin chválospev je teda dvojakým pozvaním. Jednak je pozvaním k tomu, aby sme sa sklonili pred týmto jedinečným Bohom, aby sme pred Ním kapitulovali. Nemá význam sa prieť s Bohom. Nevyhraš. Nemáš proti Bohu šancu. Ale

si pozvaný skloniť sa pred Bohom, ktorý nemá seba rovného. Ponížiť sa pred tým, ktorý usmrcuje i oživuje. Ktorý povyšuje i ponizuje. Lebo On je Bohom spasenia i Bohom súdu. Buď sa budeš radovať z Jeho spasenia, alebo budeš zdrvený Jeho súdom. Máš len tieto dve možnosti. Tretiu možnosť nám Boh nenechal.

Annin chválospev je však aj pozvaním pripojiť sa k jej chválospevu. Ten, kto prežil Božie spasenie i tie mnohé mikrospasenia v rôznych okolnostiach života, ten nemôže mlčať. Ten, kto spoznal Boha tak, ako ho spoznala Anna, ako Boha, ktorý sa skláňa k bedárovi, aby ho zodvihol z prachu a z hnoja, ten vie, že len záväzný vzťah lásky a poslušnosti je jedinou odpoveďou na takúto milosť a voči takémuto Bohu.

Rastislav Betina

Viera nad zlato

(Dávna história viery)

...aby dokázanie sa vašej viery, o mnoho cennejšie nad zlato, ktoré hynie, ale sa ohňom skúša, bolo vám nájsené na chválu, na česť a na slávu pri zjavení Ježiša Krista

1. Petrov 1:7

Už sme písali, že v jednej slovenskej rozprávke je soľ považovaná za cennejšiu nad zlato. V Biblii však cennejšia nad zlato je viera (*Solas číslo 3, leto 2009, strana 13 – 17*). V nej je viera cenná a vzácna nad všetky zemské poklady či majetky. Je tak cenná a tak vzácna, že človek bez nej je v Biblii opísaný ako chudobný a nič nemajúci, zúfalo stratený a nachádzajúci sa pod Božím hnevom: *„...kto nie je vo viere poslušný Synovi, neuzrie života, ale hnev Boží zostáva na ňom“* (Ján 3:36). Zomrieť bez viery je tá najhoršia vec, aká sa človeku môže stať. Odísť do večnosti bez viery, je tá najväčšia tragédia, aká vo vesmíre existuje.

V protipóle k tejto biede nevery stojí veriaci človek. Ten, kto má vieru, žije život v obrovskom duchovnom požehnaní, vďaka viere je napojený priamo na zdroj pravého dobra, ktorým je sám Boh. Taký človek žije život prýščiaci zo studnice pokladov požehnanja.

Z Písma vieme, že žiť bez viery je hriech nad všetky hriechy. Apoštol Ján vo svojom evanjeliu a v epištolách venuje otázke života bez viery veľký priestor, napríklad: *„...ten, kto neverí, už je odsúdený, lebo neveril v meno jednorodného Syna Božieho“* (Ján 3:18). Čítame, že stav odsúdenia je spojený s neverou (s nevierou). Teda ten, kto neveril, je už odsúdený a je úplne jedno, čo človek bez viery robí, žije, koná.

Je úplne jedno, čo človek bez viery v svojom živote dosiahne, čo dosiahne vo svojej spoločenskej kariére, čo dosiahne v práci, v rodine alebo v čomkoľvek inom. Neustále je nad ním súd a odsúdenie a kým nezmení tento svoj postoj nevery, tak si ničím nepomôže.

Podobné miesto je aj v 1. Jánovom liste: *„...Kto neverí Bohu, ten ho urobil lhárom, pretože neveril svedectvu, ktoré vysvedčil Boh o svojom Synovi“* (1. Jánov 5:10). Tu je spojená nevera v Boha, ktorý vydal svedectvo a všetky dôkazy pre ľudí o svojom Synovi, Ježišovi Kristovi, aby v Neho uverili, so zlým postojom k Ježišovi. Žiť v postoji nevery v Ježiša Krista je to isté, ako hovoriť Bohu a pred Bohom, že je klamár, že Jeho svedectvo nie je dostatočné a nie je spoľahlivé. Prečo apoštol Ján vyvodzuje takéto vážny dôsledok? Pretože neveriaci človek sa obracia chrbtom voči všetkým Božím skutkom v histórii ľudstva a v Písme a ďalej voči všetkému svedectvu, ktoré Boh cez kresťanov posielal a posielal, aby človek mohol uveriť. Nevera v srdci je teda podľa Písma v 1. Jánovej 5:10 to isté, ako hovoriť Bohu, že je klamár. Skutočnosť je taká, že Boh nám dáva viac ako dostatok dôvodov veriť. Preto je nevera taký strašný hriech a vedie k večnému odsúdeniu.

Ale to nie je všetko. Nevera sama o sebe je strašný hriech, to sme videli

z predchádzajúcich veršov. Ale z nevery ďalej plynú a prúdia ďalšie a ďalšie hriechy. Pozrime sa v tejto súvislosti na slová apoštola Pavla v liste Rimanom 14:23 – „A všetko, čo nie je z viery, je hriech.“ Keď je človek bez viery, je to akoby bol úlom, z ktorého ako z centra vychádzajú von na svet všetky ďalšie hriechy. Inými slovami – v strede všetkých možných hriechov človeka je nevera v jeho srdci a tento stav ho privádza k odsúdeniu do zatratenia.

Aká je realita okolo nás? Dalo by sa stručne povedať, že je smutná. Na svete je tak málo viery. A predsa sa Boh neustále zaujíma o padlé hriešne tvory, ako sme my. Je to predivná a šokujúca vec, ale Bohu ide o dobro padlých ľudí. On sa nevzdal a neustúpil od svojho záujmu byť dobrý k ľuďom, hoci zhrešili, hoci padli. Posiela Spasiteľa, svojho Syna, ktorý ich má zachrániť z hriechu, z viny hriechu, z moci hriechu, z praxe hriechu, z každodenných hriešnych zvykov, postojov, túžob, myšlienok. Keď sa však človek k tomuto všetkému obracia chrbtom, keď odmieta túto úžasnú dobrotu ponúknutú v Spasiteľovi Ježišovi Kristovi a namiesto toho, aby sa kajal a pokoril pred Bohom, toto všetko dobré odmieta, tak už pre neho niet ničoho iného iba súd a odsúdenie. Iba viera môže prepojiť s dokonalým záchrancom, ktorým je Boží Syn. Potom je ale nevera strašný hriech a nevyhnutne vedie k večnému odsúdeniu, ako sme tu už videli v Jánovi 3:18.

Ak si ten, kto uveril v Ježiša Krista tak, ako hovorí Biblia (pozri 1. Petrov 1:8), raduj sa. Raduj sa každodenne, chváľ Boha a plesaj v Ňom. Raduj sa, že vierou si účastný na tom, čo Boh koná

v tvojom živote a okolo teba vo všetkých твоjich okolnostiach. Takáto je spasiteľná viera. Nie len že prepojí človeka s Božou dokonalou záchranou, ale ho ešte aj privedie k pravej radosi.

Ako takáto viera zapadá do veľkej biblickej histórie? Keď hovoríme o biblickom rámci viery, tak hovoríme o tom, že v Biblii viera má svoju dávnu históriu. Viera v Boha nie je novinka, nie je to módnny vrtoch alebo výstrelok. Nie je to niečo, čo sme narýchlo dnes objavili a povedali sme si: Ľudia vo svete majú svoju zábavu a svoje rôzne radovánky, no a my majme svoju vieru – každý nech si má niečo.

Viera má veľmi dlhú a hlbokú históriu. Ide hlboko a ďaleko späť až ku pádu človeka. Už v Genezis 3:15 Boh oznamuje Adamovi a Eve, čo v budúcnosti urobí. Po príchode hriechu nečaká stovky rokov, kým oznámi, že chce zavolať ľudí a konať s nimi cez vieru v zaslúbenia. Vo chvíli keď prišiel hriech, v ten istý deň Boh oznámil, že prišla etapa, prišla chvíľa, od ktorej Boh s človekom zaobchádza cez jeho vieru v Božie zaslúbenia (sľuby). Boh to v raji, krátko predtým než z neho vyhnal prvý ľudský pár, oznámil, prišla etapa viery a my všetci sa v nej stále až dodnes nachádzame.

Dovtedy, do Genezis 3:15, všetko bolo o strome života, o strome poznania dobrého a zlého, o prikázaní (že človek nebude jesť zo stromu poznania) a skúške, o prvotnej spravodlivosti, o rajskej záhrade a o pokušiteľovi, ktorý prišiel v podobe hada.

Boh okamžite zareagoval na príchod hriechu, na ľudskú neposlušnosť a urobil jednu predivnú vec. V prvom rade

do svojho vzťahu s človekom vložil spôsob, akým bude človek môcť mať s Bohom ďalej vzťah. Dáva mu sľuby, dáva mu svoje slovo a od človeka očakáva odpoveď viery – „*A položíš nepriateľstvo medzi tebou a medzi ženou, medzi tvojím semenom a medzi jej semenom; ono ti rozdrťí hlavu a ty mu rozdrťíš päťu*“ (Genesis 3:15). V tej chvíli, keď to Boh hovorí, je to ešte budúca udalosť; máme tu prvé proroctvo a zároveň počiatok odkrývania Božieho plánu.

Ako má mať Adam s Evou (a celé ich potomstvo) kontakt s týmto slovom? Najprv si vysvetlime, ako ten kontakt už viac mať nebudú. Už nežijú v Edenskej záhrade. Už sa nepozierajú na Boha tvárou v tvár každý večer za súmraku. Odteraz už nemajú zmyslový kontakt s Bohom, ako ho mali v Edenskej záhrade. Aký kontakt s Bohom im teraz ostáva? Už len jeden. Boh im dal svoj sľub, svoje slovo, dal im vzor, do akého vzťahu od tejto chvíle pozýva ľudí. Ako potom majú mať kontakt s touto oznámenou, ale zatiaľ nenaplnenou súčasťou Božieho plánu? Biblická odpoveď je: Odteraz do vzťahu s Bohom musia vstúpiť vierou. Odteraz musia vstúpiť do života viery a život žiť vierou. Musia sa rozhodnúť od tejto chvíle veriť Bohu, spoliehať sa naňho a dôverovať mu. Nemôžu viac žiť videním, ostáva už iba život viery. Sám apoštol Pavol túto realitu zhrňa do nasledovných slov: „*Lebo chodíme vierou a nie videním*“ (2. Korintským 5:7).

V Adamovi sme všetci robili zle a zaslúžime si Boží hnev. Boh nás oprávnene vyháňa z Edenu. Človek musí uznať svoju vinu, ak sa má kedy stať

príjemcom Božej záchranu. Na začiatku života viery stojí úprimné zvolanie – to ja a práve ja som ten veľký hriešnik, svoju vinu, ó, Bože, uznávam v celom rozsahu. Zároveň ako Adam s Evou jednou rukou príjmu tento trest ako spravodlivý, druhou rukou sa musia chytiť jeho zaslúbení. Boh prehovoril. Neotočil sa k nim chrbtom. Neostal mlčiacim, tichým Bohom. Má o nás záujem. Dáva nám svoje slovo, dáva svoj sľub. Máme tu vzor pre všetkých ľudí, ktorí kedy budú chcieť patriť k Božiemu ľudu. Títo sa musia toho, čo Boh zaslúbil, chytiť vierou.

V liste Židom je priamo napísané, čo sa pod biblickou vierou rozumie: „*Viera je podstatou toho, na čo sa človek nadeje, presvedčením o veciach, ktoré sa nevidia. Lebo v nej dostali svedectvo starší predkovia. Vierou rozumieme, že sú veky ustrojené slovom Božím, áno i tomu, že nie z viditeľných vecí povstalo to, čo sa vidí.*“ (Židom 11:1-3). Ďalej v tejto kapitole sú vymenovaní rôzni hrdinovia viery. Tí, ktorí Bohu uverili a hoci ešte nevideli naplnenie zaslúbení, vierou ich prijali ako isté. Výpočet hrdinov viery začína Ábelom, pokračuje Noachom, Abrahámom, Rút, Samuelom a ďalšími svedkami viery.

„*Viera je podstatou toho, na čo sa človek nadeje, presvedčením o veciach, ktoré sa nevidia*“. Toto biblické vysvetlenie viery by nám malo naznačiť, ukázať súvislosť medzi tým, čo bolo povedané v raji Adamovi a Eve (ono ti rozdrťí hlavu a ty mu rozdrťíš päťu – vtedy to ešte nie je vykonaná vec, len oznámený plán) a nádejou, ktorá sa má v nich vierou v Boží sľub vzbudiť. Podstata toho, na čo sa v očakávaní majú nádejať, má byť zalo-

žená na viere v Božie slovo. Pisateľ listu Židom hovorí, že človek viery môže mať nádej, pozerat sa do budúcnosti a vidieť Boží plán. Mať nádej znamená mať nepochybniteľné očakávanie, že sa stane to, čo Boh povedal, hoci to dnes ešte zmyslami nevidieť. Viera je podstatou toho, že Boží ľud má nádej.

Písmo teda hovorí, že viera je spojená s nádejou. Nádej v Biblii spočíva v aktívnom očakávaní toho, že Boh naplní svoje sľuby, svoj plán a všetko to, čo jeho ústa vyriekli, hoci očami to ešte nevidieť. Uskutočnenie je položené do budúcnosti, ale naisto sa to stane. Dnes to ešte nevidieť, dnes mám ale nádej, že sa to stane, splní v budúcnosti. Nádej žije z viery, pretože podstatou nádeje je viera.

Poznanie vecí, ktoré sa nevidia je založené na viere. Nie je založené na ľudskej skúsenosti ani na vedeckom experimente, ale je založené na viere v to, kto Boh je, a čo hovorí. Viera stojí zoči-voči veciam, ktoré Boh vyjavil. Objavuje ich, nachádza ich, poznáva ich. Prijíma ich ako reálne a skutočné o nič menej ako tie, ktorých sa človek môže chytiť, vidieť a dotknúť.

Nemôžem sa dnes dotknúť Pána Ježiša ako osoby tak, že by som si s ním sadol, podal mu ruku, objal ho, ako to mohol urobiť apoštol Ján. Ale to mi nebráni žiť tak, že On je natoľko reálny a prítomný ako ktokoľvek z nás.

Toto presvedčenie k nám prúdi vierou: „...na česť a na slávu pri zjavení Ježiša Krista, ktorého, keď ho aj neznáte podľa tela, milujete, a v ktorého, keď ho aj teraz nezriete, jednako veríte a tak plesáte radosťou nevysloviteľnou a oslávenou“ (1. Petrov 1:7-8). Vierou preskúšavame pravdivosť vecí, ktoré sa nevidia. Práve viera poskytuje svedectvo, dôkaz pravdivosti (Žid. 11:2). Milý čitateľ, pozri aká vzácna a drahá je potom viera. Aký chudobný je ten, ktorý ju nemá, a aký bohatý je ten, ktorý ju má.

Vidíme tiež, že viera má dávnu históriu. Keď hľadáme a zaujímame sa o vieru, nesledujeme nejaký módný vrtoch. Nie je to v tom, že vidíme morálny rozklad spoločnosti a beznádej okolo nás, a tak sme si vymysleli vieru, aby sme ľuďom nejako pomohli, lebo na svete je to zlé. Keď ideme do dávnej histórie, na začiatok ľudstva, tak vidíme, že vieru ľuďom predkladá sám Boh, dáva im ju, ponúka ju.

Úvahy o viere nad zlato sme v tomto článku začali tým, že nevera je hriech nad hriechy. Volanie Biblie je stále rovnaké: Utekaj pred neverou. Urob všetko preto, aby si nezomrel ako neveriaci. Urob všetko preto, aby si už na tomto svete žil život viery čím skôr. Nečakaj na zrelý vek. Nečakaj až na skončenie školy, na dôchodok, nečakaj na nejakú význačnú udalosť, pretože nič nie je dôležitejšie ako žiť život vo viere.

Ján Šichula

Lebo neposlal Boh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho. Kto verí v neho, nebude odsúdený, ale ten, kto neverí, už je odsúdený, lebo neveril v meno jednorodeného Syna Božieho.

Ján 3:17-18

Viera a jej ovocie - nemiešajme ani neodtrhajte

Historicky existovali a dodnes existujú dva vážne odklony
od biblického učenia o viere:

1. Zmiešanie a popletenie viery s ovocím viery – v takom chápaní sa nerozlišuje viera a jej ovocie, čo má drastický dopad na učenie o ospravedlnení. Podľa Písma spasiteľná viera povedie k reálnej poslušnosti Božiemu panstvu. Túto nerozlučnú spojitosť vidíme napr. v Jánovi 3:24 a 29. Vo verši 24 Pán Ježiš dáva sľub, že večný život dostane každý, kto verí v evanjelium (evanjelium = Otec poslal Syna za spasiteľa sveta. Spasenie sa uskutoční tak, že osoba záchrancu, ako dokonalý Boží baránok uzmiernil hriechy sveta, aby každý, kto uverí, nezahynul, ale mal večný život). Verš 29 zase hovorí, že vzkriesení do večného života budú tí, ktorí činili dobro. Oboje opisuje tú istú skupinu ľudí. Predsa však postavenie spravodlivých pred svätým Bohom (= ospravedlnenie) získavame nie vierou + poslušnosťou a dokonca nie vierou + poslušnosťou ako ovocím viery. Pavol v spojitosti s vierou uvádza v Rím 4:19 a 20, že Abrahám v nej neochabol, ale posilnený vzdal chválu Bohu. Chvála je zaiste dôležité a neodmysliteľné ovocie viery. Nikde ale Pavol nepíše, že Abrahám bol ospravedlnený vierou + chválou. Pred svätým Bohom sme ospravedlnení samotnou vierou (pozri Rim. 3:28+30; 5:1). Platí, že viera je v Božom pláne jediný prostriedok, ktorým je hriešnik prepojený s dokončeným vykupiteľským dielom Pána Ježiša. Poslušnosť a dobré skutky sú potom ovocím viery, čo rovnako učí aj

Ef. 2:10 či Titovi 2:14. Vyvarujeme sa ale zmiešania viery a ovocia viery, ako keby to bola jedna a tá istá vec.

2. Druhý závažný odklon od Písma vyúsťuje do predstavy, že skutočná spasiteľná viera môže existovať bez toho, aby sa prejavilo jej ovocie. Apoštol Peter svoj druhý list otvára priamym poukazaním na veľký dar viery. Píše všetkým „tým, ktorí dostali s nami rovnocennú vieru v spravodlivosti nášho Boha a Spasiteľa Ježiša Krista“. Je len jeden druh viery, rovnaký u apoštola Petra a rovnaký u každého brata a sestry (miera viery býva odlišná od kresťana ku kresťanovi, tu hovorím o samotnej kvalite, ktorá robí vieru vierou v biblickom zmysle slova a tá je iba jedna). Viera obyčajných kresťanov z čias prvej cirkvi je rovnocenná s vierou apoštola Petra – toto by nás malo hlboko nadchnúť a naštartovať, veľa sa o biblickú vieru zaujímať. Podstata ich i našej viery je rovnaká, lebo jej objektom sú Božie zaslúbenia (na tie apoštol Peter odkazuje v štvrtom verši), ktoré sú naše cez Pána Ježiša Krista. Peter potom hneď nato opäť spomenie vieru v 5. verši „...poskytujte vo svojej viere chrabré ctnosť a v ctnosti známosť a v známosťi zdržanlivosť a v zdržanlivosťi trpezlivosť a v trpezlivosťi pobožnosť a v pobožnosťi milovanie bratstva a v milovaní bratstva lásku“ (2. Petrov 1:5-7).

Keď hovoríme a učíme o viere, potrebujeme si všimnúť, že viera nie je osamotená, ale ju vždy niečo sprevádza.

Ak si vieru predstavíme ako nevestu, tak ako nevestu sprevádzajú družičky, tak aj viera má svoj sprievod. Písmo hovorí o ovocí viery, o ovocí, ktoré prúdi z viery. Apoštol Peter uvádza viaceré druhy ovocia, napr. zdržanlivosť, trpezlivosť, pobožnosť, puto s bratstvom, atď. Tieto veci môžu existovať v živote kresťana len vďaka viere. Rastú z viery ako jej ovocie presne podľa modelu, ktorý ešte pred apoštolmi vyučoval Pán Ježiš, keď povedal: *„Ale urobte strom dobrým, a urobíte i jeho ovocie dobrým; alebo urobte strom zlým, a urobíte i jeho ovocie zlým. Lebo strom sa pozná po ovocí“* (Mat 12:33). Aký strom, také ovocie. Tam, kde bude spasiteľná viera, ktorou sa hriešnik chytil Pána Ježiša, ktorý za neho zomrel a za neho vstal, tam bude i ovocie viery.

Ovocie, ktoré tu rozpisuje apoštol Peter, predstavuje isté vlastnosti. Tieto vlastnosti, kresťanské vlastnosti, vždy budú blízko viery, vždy by mali vieru sprevádzať ako jej verné a blízke družičky a priateľky. Týchto charakteristických znakov kresťana, ktoré sprevádzajú biblickú vieru, je v tomto Petrovom zozname sedem a ich vymenovanie začína vierou. Nakoľko tieto vlastnosti sú jej sprievodným znakom, tak podľa ich prítomnosti môžeme vedieť, ako je to s našou vierou. Je zdravá, rastie, som na tom dobre? Ak som o sebe presvedčený, že žijem vo viere, potom tieto vlastnosti uvedené vo veršoch 5-7 sú kontrolou, ako je to s mojou vierou. Tieto vlastnosti nie sú to isté ako viera, ale vieru sprevádzajú ako verná a nerozlučná družina. Ich prítomnosť (alebo neprítomnosť) spätne poukazujú na vieru.

Že spojitosť medzi vierou a jej ovocím je veľmi tesná, môžeme vidieť z verša

9. Tam Peter uvádza vážne varovanie: *„Lebo ten, u koho niet týchto vecí, je slepý a krátkozraký, zabudol na očistenie od svojich niekdajších hriechov“*. Neprítomnosť ovocia kladie veľký otáznik nad duchovným stavom človeka. I apoštol Pavol má veľa čo povedať o dobrých skutkoch ako o nevyhnutnom ovocí viery, napr. 2. Tim. 3:8; Tit. 1:16 a 3:8. Apoštol Jakub dokonca hovorí, že viera, ktorá nemá ovocie v podobe dobrých skutkov, je mŕtva (Jakub 2:20).

Zhrnutie: Jednota Písma v otázke toho, že človek je spasený z Božej milosti skrze vieru a nie cez akékoľvek skutky, je obrovská. Nemenej je ale Písmo jednotné i v tom, že spasenie človeka – tam, kde to spasenie skutočne nastane – vedie k novému životu, životu, ktorý bude prinášať ovocie na Božiu slávu.

V 17. storočí vyjadriť Westmisterské vyznanie viery tieto základné pravdy a viere a jej ovocí nasledovnými slovami v kapitole 11, ktorá má názov „O ospravedlnení“: *„Viera potom, skrze to, že prijíma Krista a odpočíva v ňom a v jeho spravodlivosti, je jediným nástrojom ospravedlnenia (Ján 1:12; Rím. 3:28, 5:1). Zároveň však v ospravedlnenom človeku nebude existovať osamote, ale vždy ju budú sprevádzať všetky ostatné spasiteľné cnosti. Tiež platí, že to nie je žiadna mŕtva viera, ale viera pôsobiaca skrze lásku (Jak. 2:17, 22, 26; Gal. 5:6)“*.

Vyvarujme sa teda odtrhania viery a jej ovocia, ako keby mohlo existovať jedno bez toho druhého. Vyvarujme sa rovnako miešania viery a jej ovocia, lebo inak strácame biblické učenie o ospravedlnení. Ani miešanie, ani odtrhание nemá základ v biblickom neomylnom zjavení.

Ján Šichula

Blahoslavení pôsobiaci pokoj

Blahoslavení, ktorí pôsobia pokoj, lebo oni sa budú volať synmi Božtmi.

Matúš 5:9

Piata až siedma kapitola Evanjelia podľa Matúša je známa ako kázeň na vrchu. Prvá časť tejto kázne sa zvykne nazývať blahoslavenstvá. Hovorí o tom, kto je skutočný obyvateľ nebeského kráľovstva. Toto je zásadná otázka. Kto odpovie na volanie evanjelia a patrí do Božieho kráľovstva? Inými slovami: Kto je skutočný kresťan?

Evanjelium podľa Matúša v piatej kapitole a deviatom verši hovorí o „blahoslavených, ktorí pôsobia pokoj“. Kto sú títo činitelia pokoja? Akým spôsobom činia pokoj? Aké požehnanie majú zaslúbené?

I. Kto sú činitelia pokoja?

Pri výklade musíme začať s učením Písma, že činenie pokoja nie je naša prirodzená vlastnosť. Na túto zem sme sa nenarodili ako činitelia pokoja. Narodili sme sa s hriechnou prirodzenosťou, ktorá sa viac či menej prejavuje navonok. Písmo hovorí: „*Lebo veď aj my sme boli kedysi nezmyselní, neposlušní, blúdiaci, otročiaci rozličným žiadostiam a rozkošiam a žili sme v zlosti a závidosti, ohyzdní, nenávidiaci jedni druhých*“ (Títovi 3:3). Toto je obraz človeka, ktorý sa stal kresťanom. V tomto texte je opísaný prirodzený stav človeka. Apoštol Pavol v Rímskym 3:10-17 dáva opis nášho stavu pred Bohom. „*Nieto spravodlivého ani jedného; niet toho, kto by rozumel*“ (verš 10), a potom „*skrušenie a bieda je na ich cestách, a cesty pokoja nepoznali*“. To je opis každého človeka. Pavol píše: „*cesty pokoja nepoznali*“.

Takže nie je nám prirodzené byť činiteľmi pokoja, „*pretože telesné zmyšľanie je nepriateľstvo voči Bohu*“ (Rímskym 8:7). Pokiaľ naše zmyšľanie nie je zmenené znovuzrodzujúcou prácou Svätého Ducha, budeme rozmýšľať nepriateľsky voči Bohu.

Otázka je, prečo sa aj niektorí neznovzrodení ľudia javia vo svojich životoch ako činitelia pokoja? Existujú aspoň 2 odpovede. Prvá odpoveď je, že mnohí ľudia činia pokoj preto, aby pocítili seba. To znamená, že napr. zmieria dvoch nepriateľov, ktorí sú rozhádaní, nie preto, aby poctili Boha, ale aby sa ukázali ako lepší od iných. A aby si nárokovali od Boha záchranu alebo akékoľvek iné požehnanie.

Druhý dôvod je všeobecná milosť. Ide o Božie milostivé nezaslúžené pôsobenie dobra v našom svete, ktoré sa dotýka aj najväčších hriešnikov. Neobrátení ľudia cez Božie riadenie udalostí a zabraňovanie hriechu, dokážu činiť v obmedzenom rozsahu a kvalite istý druh pokoja. Myslíme si, že mier v našej krajine je samozrejmosť? Nie je to samozrejmosť, pretože podľa toho, čo apoštol Pavol píše v liste Rímskym, sme rýchli vyliať krv a mala by tu byť vojna. Mali by sme sa zabíjať, mali by sme byť zlostní, nenávidiaci jedni druhých, mali by sme si navzájom nadávať. Prečo to tak nie je? Pretože Boh svojou všeobecnou milosťou zabraňuje plnému pôsobeniu týchto hriechov v spoločnosti prostredníctvom zákonov daného štátu.

Toto je vysvetlenie, prečo vidíme istý druh pokoja aj v bezbožnej spoločnosti. Nie je však v našej prirodzenosti byť činiteľmi pokoja. A nie sme činiteľmi pokoja, pokiaľ sa znova nenarodíme.

V liste Galatským čítame, že pokoj je ovocím Ducha. Pokoj, ktorý Biblia predstavuje ako pokoj, ktorý má cenu pred Bohom, je vždy ovocím Ducha (Gal. 5:22). Tento pokoj nikdy nevzide z našej hriešnej prirodzenosti. Potom blahoslavení nie sú tí, ktorí vo všeobecnej milosti urobia nejaké pokojné skutky, ale blahoslavení sú tí, ktorí boli Bohom zmenení. Majú úplne iné zmyslanie a iné smerovanie svojich životov. Toto smerovanie je opísané ako smerovanie, v ktorom pôsobia pokoj. Milujú činiť pokoj a robia to mocou Svätého Ducha. Veď oni sami spoznali pokoj, ktorý im Boh priniesol v Kráľovi pokoja, Ježišovi Kristovi. Tento Kráľ, ako sme čítali v Staršej zmluve (Izaiáš 9:5), je Kráľom alebo Kniežatom pokoja. Ľudia, ktorí sú tu opísaní ako činitelia pokoja, sú spojení vierou s týmto Kráľom. Všimnime si, že blahoslavenstvá nádherne vyjadrujú, ako znovuzrodení napodobňujú Pána Ježiša Krista, Jeho milosrdenstvo, Jeho čistotu, Jeho pôsobenie pokoja dokonca v prenasledovaniach.

Činitelia pokoja nečinia pokoj zo sebeckosti. Na svete nájdeme túžby po pokoji za každú cenu, okrem jednej – zaplatiť zaň sám sebou. Pokiaľ ja budem v činení pokoja zveličený, pokiaľ v tom celom zaujmem čestné miesto a neuškodí sa mi, budem rád činiteľom pokoja. Veriaci chcú pokoj za každú cenu, okrem ceny hriechu. Táto veta nám v živote pomôže vyhnúť sa kompromisom. Áno, aj my chceme pokoj.

Ale nechceme ho za cenu spáchania hriechu. Spomeňme si na Petra, keď zaprel Pána Ježiša zo zbabelosti. Hľadal pokoj, nechcel mať problémy. Bolo to správne? Nie. Prečo? Pretože hľadal pokoj za cenu kompromisu, za cenu hriechu. Zaprieť Pána Ježiša je hriech. A ak chceme pokoj aj za cenu hriechu, nemôžeme byť tvorcami pokoja.

Niektorí kresťania hľadajú pokoj za cenu zaprenia svojho vyznania. Povedia: „veď nemusíme Krista vyznať vždy pred ľuďmi“. Hľadajú pokoj? Nie. Pretože idú cestou hriechu (Lukáš 12:8-9). Niektorí urobia kompromisy, aby mali pokoj s rodinou, s okolím, aby mali pokoj s blízkymi, so susedmi. Urobia kompromisy, zapierajú, a schovávajú sa – a vtedy nie sú činiteľmi pokoja.

Činitelia pokoja sa niekedy musia stať aj „rušiteľmi pokoja“. Náš Pán Ježiš Kristus, keď prišiel do Jeruzalemského chrámu, musel poprevracať stoly peňazomencov. Činil tam pokoj? Nie. Všetci by povedali, to je burič. Ale preto, že bol činiteľom pokoja, musel narušiť tento falošný pokoj, ktorý tam bol. Niekedy sú verní kazatelia Božieho Slova veľmi ohováraní. Poslucháči im vyčítajú, že veci, čo vravia, ich znepokojujú, a preto ich nechcú počúvať. Vidíme, že aj vtedy činiteľ pokoja „ruší pokoj“. Takže činiteľ pokoja je človek, ktorý bol znovuzrodený, privedený milovať a činiť pokoj mocou Svätého Ducha skrze Krista. Nie pre sebecké ciele, ale pre Božiu slávu.

II. Ako činitelia pokoja činia pokoj?

Položme si otázku, ako činitelia pokoja činia pokoj?

1. Prvý spôsob je uvedený napríklad v liste Rímskym 10:15 „A aké krásne sú

nohy tých, ktorí zvestujú pokoj, tých, ktorí zvestujú dobré veci!" a v 2. Korintským 5:20 „*Tedy za Krista posolstvomujeme, ako čo by sám Boh napomínal skrze nás, prosíme za Krista, zmierte sa s Bohom*". Kresťania prinášajú pokoj tým, že prinášajú evanjelium pre tých čo nie sú s Bohom zmierení. Zvestujú pokoj medzi človekom a medzi Bohom skrze evanjelium Ježiša Krista. V 2. liste Korintským Pavol píše a hovorí všetkým: „zmierte sa s Bohom“. Kresťania apelujú: „Zmierte sa s Bohom! Boh sa na vás oprávnene hnevá (Rímskym 1:18). Je tu však Kristus, ktorí vás zmieruje, je tu Kristus, ktorý je pokojom a zmierením pre vás“.

Najväčší pokoj musí byť preto tam, kde je človek privedený do zmierenia s Bohom. Môžeš mať pokoj so svojim manželom, môžeš mať pokoj so svojim zamestnávateľom, ale pokiaľ nemáš pokoj s Bohom, tak nemáš skutočný pokoj. Pokiaľ neusilujeme o pokoj medzi našimi blíždami a naším Bohom, nemôžeme povedať v plnom slova zmysle, že sme činiteľmi pokoja. Vidíme Pavla, ktorý napomína a prosí za Krista: „Zmierte sa s Bohom“. Prečo toto veriaci robia? Pretože sami spoznali pokoj v Ježišovi Kristovi a iným prinášajú pokoj jeho evanjelia.

Nemôžeme byť skutočnými činiteľmi pokoja, (v tom najvyššom slova zmysle), pokiaľ sami nemáme pokoj s Bohom. Tí čo ho majú, vedia, čo to znamená povedať: ospravedlnení z viery máme pokoj bližít sa k Bohu, skrze nášho Pána Ježiša Krista (Rim 5:1). Títo ľudia vedia povedať s apoštolom Petrom: „*Slovo, ktoré poslal Boh synom Izraelovým zvestujúc pokoj skrze Ježiša Krista – a on je Pánom všetkého*“ (Skutky 10:36). Týmto ľuďom

ide o to, aby ich blížni nezahynuli, ale aby mali večný život, aby sa ešte dnes zmierili s Bohom. Dnes je ešte čas zmieriť sa s Bohom.

Možno si nezmierený s Bohom. Nepoznáš, čo to znamená, keď tvoje svedomie nie je zaťažené hriechom a je obmyté krvou Kristovou. Možno nepoznáš, čo znamená žiť na tejto zemi a zomierať bez strachu. Nepoznáš, čo znamená modliť sa a byť prijatý. A nepoznáš to preto, lebo nemáš základ. Nikdy si nepoznal Krista. Nikdy si v Neho opravdivo neuveril, a preto nielenže sám nie si činiteľ pokoja, ale ani sám nemáš pokoj s Bohom. Tá najdôležitejšia vec je, aby si našiel pokoj s Bohom. Potrebuješ vedieť: „mám pokoj s Bohom“. Preto za Krista posolstvomujeme, zmierte sa s Bohom. Zmierte sa s Bohom, choďte k Bohu cez Ježiša Krista. Podte k nemu a nájdite u neho pokoj. Keď toto zvestujeme, činíme pokoj. Preto ten, kto ti povie: „zmier sa s Bohom, lebo k tomu poslal svojho Syna“, volá ťa ku skutočnému pokoji. Chce tvoj najvyšší pokoj. Spomeňme si, že takýto duch prebýval vo všetkých veriacich v Starej a v Novej zmluve.

Spomeňme si na Abraháma, keď sa modlil a prihovárал za Sodomu, lebo ju Boh chcel zničiť. Chcel aby Boh pozhoval, aby bol pokoj, aby nepadol oheň hneď z neba. Ako mu na nich záležalo. Spomeňme si na Mojžiša. Keď izraelský ľud bol v nevere a urobil si zlaté teľa, a keď chodil neverne po púšti. Im bolo evanjelium zvestované tak, ako nám – hovorí Písmo. A títo ľudia ho neprijímali. Boh povedal Mojžišovi „*poď, odstúp bokom, ja ich vyhladím*“. Urobím im spravodlivý koniec už dnes. Mojžiš padne na tvár a modlí sa: „Pane,

nie!“. Modlí sa za nich, aby mohli prísť do spasiteľného vzťahu s Bohom, aby im ešte mohla byť daná príležitosť.

Spomeňme si na muža v podobenstvách, ktorý sa staral o vinicu. V nej bol figovník, čo neniesol ovocie. Hospodár príde a spravodlivo hovorí: „vytni ho, nadarmo tu kazí zem“. Aký je však duch v správcovi? Duch v tom človeku je: „pozhovej Pane, ak neprinesie ovocie, potom ho vytni, ale ešte pozhovej“.

Vidíme, že toto sú činitelia pokoja. A ty, keď si poznal tento pokoj, tak v tvojom živote sa to prejavuje tak, že zápasíš o to, aby tvoji blízni poznali pokoj s Bohom. Je ti to dôležitejšie, ako keby mali pokoj navzájom a dokonca pokoj s tebou. To najdôležitejšie pre teba je: môj blízny potrebuje nájsť pokoj s Bohom skrze Krista – inak zahynie. Pokiaľ chceš pôsobiť pokoj, postav si na prvé miesto, aby tvoj blízny tak ako ty, našiel pokoj s Bohom. Modlí sa, zvestuj, ži, volaj, pros, plač, pretože vtedy činíš úlohu Kráľových vyslancov, ktorí volajú ľudí k pokoji s ich Stvoriteľom.

2. Činenie pokoja ďalej v sebe zahŕňa pokoj medzi sebou v cirkvi. Nádherné svedectvo o cirkvi Ježiša Krista je, že na jednom mieste sedia ľudia rozličného veku, pohlavia, národnosti, vzdelania, postavenia v spoločnosti a títo poznajú takú blízkosť, ktorú im svet môže závidieť. Prečo je to tak? Pretože poznali pokoj, keď ich evanjelium samých zmenilo na činiteľov pokoja navzájom.

Keď sa pozrieme do listu Židom dvanástej kapitoly a štrnásteho verša, tak tam čítame: „*Stíhajte pokoj so všetkými a posvätenie, bez ktorého nikto neuvidí Pána*“. Kolosenským 3:15 tento príkaz zaostruje viac na cirkev Pána Ježiša

Krista: „*A pokoj Boží nech vltázi vo vašich srdciach, ku ktorému ste aj povolani v jednom tele, a buďte vďační*“. Všimnime si, tu sa píše o pokoji, ku ktorému sme povolani. Telom sa tu myslí cirkev, resp. konkrétne cirkevný zbor.

Vo svojom zbere sa máme usilovať o nastolenie Božieho pokoja. Vedie môj štýl vyjadrovania k pokoji? Vedú moje skutky k pokoji? Vedú moje záujmy k pokoji? Som príkladom ostatným? Vedie môj život k pokoji s inými? Toto sú otázky, ktoré si musí klásť každý sám, keď má stíhať vzájomný pokoj vo svojom zbere. Tam, kde je skutočný pokoj medzi súrodencami, tam vládne Duch pokory. Predtým, ako obviním niekoho iného, opýtam sa sám seba, či nie je problém vo mne. Znak toho, že som činiteľom pokoja je aj ten, že viem odpustiť svojmu bratovi a tiež aj svojmu nepriateľovi. „*Odpúšťajte si navzájom, ako aj vám Boh odpustil v Kristovi*“ (Efezským 4:32). Tam, kde je činenie pokoja, je odpúšťanie v zbere. Tam, kde je činenie pokoja, je robenie vecí tak, aby pokoj, ktorý Pán Ježiš dáva nám, bol premietnutý hojne medzi nami. Každý z nás je za to zodpovedný. Hladajme spôsoby, ako rozšíriť pokoj v skutkoch. Modlime sa za pokoj. Prosme Boha o pokoj. Keď Pavol píše svoje epištoly, skoro každá začína „*milosť vám a pokoj*“. Prečo? Pretože Pavol vie, že skutoční kresťania poznali pokoj a potrebujú byť teraz činiteľmi pokoja, žiť podľa toho, čo spoznali. Povedzme si: ja potrebujem šíriť pokoj svojho Boha tam, kde som. Ja potrebujem byť činiteľom pokoja.

Činiteľ pokoja nie je pasívny. Činiteľ pokoja je človek ohromnej aktivity. Robí však svoju aktivitu tak, že leje olej

na rany. Miluje pohľad, keď sa Boží pokoj šíri. Zmierenie s Bohom je ním premietané do zmierenia s blížnymi. Budme aktívnymi činiteľmi pokoja. Dávajme si pozor na jazyk a hovorme to, čo je osolené (Kolosenským 4:6), slová, ktoré naozaj vedú k pokoju a k bratskej láske. Ľudia, ktorí toto činia, sú veľmi spokojní, pretože do ich života je premietnuté zmierenie v Kristovi. Choď cestou pokoja.

Ovocie Ducha – pokoj – v Galatským 5:22, je v kontexte zborového života. Bratia a sestry sa nemajú žrať medzi sebou. Bratia a sestry nemajú jedni druhým závidieť, ale niesť bremená jedni druhým. List Efezským spomína rovnakú pravdu: „...*usilujúci sa zachovať jednotu Ducha i pokoja*“ (Efezským 4:3). Pokoj je ako puto, ktoré viaže rôznych kresťanov v zboroch ísť spolu. Predstavte si, že idete do hory na raždie. Nenájdete dve rovnaké raždia, každé je iné a naukladáte ho k sebe a zviažete. Toto zviazanie je pokoj. Keď usilujeme o pokoj v zbere, robíme takéto nádherné zviazanie v rámci zboru, kde patríme. Aké požehnanie je byť činiteľom pokoja v zbere. Požehnaný je muž alebo žena, keď činí pokoj v spoločenstve Božích detí. Kde sa ľudia hašteria, kde sa nevedia rozprávať milo, kde neodzrkadľujú Kristovu lásku vykúpenia, tam nie je veľa požehnaní. Nech je našou modlitbou každý deň: „Pane, učiň ma činiteľom pokoja v mojom zbere“.

Aké požehnanie je byť s bratmi a sestrami, vidieť ako si odpúšťajú navzájom, ako sa prijímajú navzájom, ako sa zmierujú navzájom, keď dôjde ku konfliktu. Praví činitelia pokoja tento druh pokoja poznajú. Poznáš takýto pokoj? Pôsobíš

takýto pokoj? Vieš povedať bratovi, sestre, odpusť mi? Vieš povedať, chcem sa s tebou zmieriť, zhršil som proti tebe, nepôobil som pokoj mojim chovaním? Vieš povedať sám sebe, keď je nepokoj v zbere, neprispel som k nepokoju? Nelial som olej do ohňa?

3. Činiť tento pokoj za múrmi zboru. Rímskym 12:18 hovorí: „*Ak je to možné, nakoľko to závisí od vás, majte pokoj so všetkými ľuďmi.*“ Pavol hovorí, že nie vždy je to možné. Preto to vždy nie je možné? Pretože niekedy by to znamenalo ísť cestou hriechu. Vtedy a za takúto cenu nemôžeme „činiť pokoj“. Ale keď je to možné, hľadajte spôsob ako pôsobiť pokoj mimo hraníc svojho zboru. Majte pokoj so všetkými ľuďmi, nakoľko to závisí od vás. So všetkými sa myslí nielen na priateľov zboru, ale aj, ako neskôr kázeň na vrchu hovorí, nepriateľov (Mat. 5:44-48).

Náš nebeský Otec pôsobí veľa pokoja najväčším bezbožníkom na zemi. Dáva im dážď, dáva im zdravie, dáva im slnko a dáva im mnohé potešenia v tomto živote. Pán Ježiš nás nabáda, aby sme boli nositeľmi pokoja dokonca i voči svojim nepriateľom. A to má moc, keď svojmu nepriateľovi, ktorý ti uškodí, odpustiš. Keď mu povieš: „ja nevytiahnem tú vec proti tebe, ja ťa neobviním, nepôjdem proti tebe, ja ti odpúšťam“. Takéto slová vedia nepriateľa zastaviť na cestách, vedú ho pýtať sa na takeého Boha pokoja.

Daniel sa dostal do babylonského bezbožného, modlárskeho zajatia. Jedna vec, ktorá ma na Danielovi vždy udivuje, je tá, že dokázal žiť vo veľmi pokojnom vzťahu s týmto bezbožným pohanským vladárom, aj s pohanskými

mudrcmi a súčasne nezaprieť ani kúsok pravdy. Usiloval o pokoj za každú cenu okrem hriechu. Daniel vždy hovoril a konal milou rečou. Aj pred kráľom s úctou, ktorá náleží kráľovi. Pritom Daniel, keď prišlo na to, aby sa prestal modliť, povedal NIE. Budem sa modliť. Ale ani vtedy neprovokoval, neprišiel a nepovedal pred kráľom „ja sa budem aj tak modliť“. Nie, išiel do svojej komôrky, zavrel sa tam a modlil sa. Keď ho našli, stál pevne a povedal „tak pôjdem do jamy k levom“. Prijal to. Keď budeme čítať Bibliu, uvidíme mnoho veriacich, ako boli činiteľmi pokoja.

Nevyvolávaj konflikty vo svete svojou rečou, svojimi náladami, buď vo svete láskavý, hovor milo. Neohýbaj však pravdu pre pokoj.

III. Požehnanie slúbené činiteľom pokoja

Aké požehnanie je slúbené tým, ktorí činia pokoj? Je im zasľúbené, že sa budú volať synmi Božími. To neznamená, že sú Synmi Božími preto, že činia pokoj, ale preto, že sa správajú ako ich nebeský Otec a jedného dňa bude všetkým zrejmé, že sú Jeho synmi.

Keď Biblia hovorí, že sme synmi Božími alebo deti Božie, používa na to dva časy. Používa na to prítomný a budúci čas. V prítomnom čase nám hovorí, že sme deti Božie (Rim. 8:14). Súčasne však platí verš 23: „No, nie len to, ale aj sami, majúc prvotinu Ducha, aj my sami vzdycháme v sebe, očakávajúc synovstvo“. Očakávajúc synovstvo znamená, že očakávame niečo, čo v budúcnosti má prísť, ako plnosť toho, čo teraz už z časti poznáme. Máme prvotinu Ducha, ale ešte sa neukázala celá sláva synovstva. Dnes sme synmi Božími v zmysle práv-

neho postavenia: „tým, čo Ho prijali, dal právo volať sa deťmi Božími, tým, čo veria v Jeho meno“. Znamená to, že sme dostali závdavok Svätého Ducha, Ducha synovstva, ktorým voláme Abba Otče. Ale dnes ešte nemáme vykúpené telo, dnes mnohí iní ľudia nevidia, čo je to za sláva a privilégium, že sme synmi Božími. Mnohí ľudia nás vidia ako smeti sveta. Sme prenasledovaní, trpíme, ale hovoríme pevne a s radosťou: príde deň, keď bude zjavené naše synovstvo, keď bude zjavené v plnej sláve.

To isté učí 1. Jána 3:1-2. Tá istá pravda, aj tu sú použité dva gramatické časy: „Vidzte, akú lásku nám dal Otec – aby sme sa volali deťmi Božími, a sme nimi! (Voláme sa nimi a sme nimi teraz.) Preto nás svet nezná, pretože Jeho nepoznal... Milovaní, teraz sme deťmi Božími a ešte sa neukázalo, čo budeme. Ale vieme, že keď sa ukáže, budeme jemu podobní, lebo ho budeme vidieť tak, ako je“. Vieme, že sme teraz, ale ešte sa neukázalo, čo budeme – to je odkaz na ukázanie sa synov Božích v budúcnosti. Pred celým stvorenstvom, ako v deň súdu, tak cez pobyt vo večnosti, bude zrejmé, kto bol synom Božím. Na tomto svete to dnes vyzerá zmiešané a ľudia slávu činiteľov pokoja nerozpoznávajú. Náš Pán Ježiš hovorí v tomto blahoslavenstve práve o tejto nádhernej pravde – budú synmi Božími a budú poznať v plnosti, čo to znamená byť synmi Božími.

Pre synov Božích je pripravené veľké požehnanie. Raz sa budeš tešiť Božej prítomnosti ako dieťa, ako dedič, tomu najväčšiemu pokoji byť s Bohom. Pokoj nie je v hrobe. Často čítame: „odpočívaj v pokoji“ a mnohí ľudia to interpretujú tak, že mŕtvoľa odpočívá v prachu a je

jej dobre po ťažkom živote. Nie! To nie je pokoj, o ktorom hovorí Biblia. Keď sa povie o kresťanovi, ktorý zomrel: „už je v pokoji“, myslí sa tým, že je s Bohom a s Kristom a Svätým Duchom a pozná pokoj v takej miere, ako nikdy predtým nepoznal a bude ho poznať celú večnosť.

V skutku sú blahoslavení tí, ktorí poznali pokoj s Bohom. To ich zmenilo na ľudí, ktorí činia pokoj tým, že privádzajú iných k Bohu. Činia pokoj svojim bratom i všetkým blížnym. Títo sa raz v budúcnosti, verejne a slávne, v kráľovstve pokoja Pána Ježiša Krista budú volať synmi Božími.

Roy Hession:

Nové obživenie

(Vydavateľstvo MSEJK, Bratislava 2009, www.msejk.sk)

Poznámka redakcie: S láskavým súhlasom vydavateľstva z uvedenej publikácie uverejňujeme redakčne skrátené texty vybraných kapitol.

Úvod

V tejto knižke nám autor predkladá svedectvo o mocnom Božom obživení pre Jeho Cirkev v dnešnom svete.

Presvedčil som sa o Božom obživení z vlastnej skúsenosti a boli sme jeho svedkami v spoločenstve našej misie počas niekoľkých rokov. Dlhý čas som obživenie vnímal iba ako vytúžený, ale pritom veľmi zriedkavý zjav, náhle vyliatie Ducha na skupinu ľudí. Dozvedel som sa o trvalom obživení na jednom misijnom poli. Práve preto, lebo to bolo obživenie trvalé, nie iba náhle a prechodné, pociťoval som, že tam poznajú ešte nejaké tajomstvo, ktoré sa potrebujeme naučiť. Potom prišla príležitosť okúsiť spoločenstvo od srdca k srdcu, najprv skrze jedného zo zodpovedných

misijných bratov. Túto skúsenosť som opakovane prežil aj vtedy, keď som mal možnosť počas šiestich mesiacov tráviť čas v prítomnosti dvoch z ich bratov, ktorí boli na pobyte v našich strediskách.

Na ich životoch som videl, že obživenie je skúsenosť osobná a bezprostredná. Má to byť trvalá skúsenosť aj toho najjednoduchšieho kresťana, ktorý „chodí vo svetle“. Ale spoznal som, že chodiť vo svetle znamená úplne novú citlivosť na hriech. Človek, chodiaci vo svetle, hriech nazýva vždy pravým menom; napríklad pýchu, tvrdé postoje, pochybnosti, strach, sebalútosť..., ktoré sa často považujú iba za slabosti alebo za ľudské reakcie. Znamená to v pokorení sa pripraviť na zlomenie a vyznávanie

pri nohách Toho, ktorý bol usmrtený za nás. Jeho krv neočisťuje výhovorky alebo ospravedlnenia, ale vždy očistí od každého hriechu, ktorý bol ako hriech vyznaný. Potom je obživenie dennou skúsenosťou duše, ktorá prežíva plnosť Pána Ježiša, a preto aj preteká Jeho životom.

Spoznal som aj to, že vody života pre svet nepretiekajú v plnosti skrze jedného človeka, ale skrze spoločenstvo, zbor, telo Ježiša Krista. Musíme sa učiť v praxi uplatňovať Božie zákony pre živé spoločenstvo.

Teším sa, že Roy Hession s manželkou k tejto téme pripravili užitočný výklad. Spolu sme prežili, ako v našom strede pracoval Boh. V životoch niekoľkých našich spolupracovníkov a zodpovedných bratov sa udiala duchovná revolúcia. Potom sa pramienky požehnaní v našich životoch spojili vo väčší prúd. Boh nám dával chvíle v spoločenstve, ktoré pripomínali udalosti na Letnice.

Veríme, že to, čo nám hovorí posolstvo tejto knižky, je v súlade so slovom Pána Ježiša do našich dní. Túžime po tom, aby formovala a obživila jednotlivcov, spoločenstvá a zbory.

Norman P. Grubb

Obživený duch

Predmetom našej pozornosti bude obživenie. Čo je to obživenie?

Stručne povedané, je to obnovenie, pri ktorom je život Pána Ježiša znovu vlievaný do ľudských srdc. Ježiš Kristus je večný víťaz a za svoje víťazstvo je v nebi neustále oslavovaný. Jeho moc je neobmedzená. Z našej strany treba iba jedno – aby sme s Ním boli v neustá-

lom spojení. Potom sa Jeho moc prejaví v našich srdciach, životoch aj v službe. Jeho víťazný život bude pretekať cez nás a dostane sa aj k iným. To je teda podstata obživenia. V tejto knižke máme na mysli duchovné obživenie.

Prvým krokom na obnovenie spojenia s Pánom Ježišom je poznanie, že naša vôľa musí byť pokorená a podriadená Jeho vôli. Pokorný duch je začiatkom obživenia. Prináša to bolesť, ale inej cesty niet. Apoštol Pavel to vyjadril slovami „už nie ja, ale Kristus“ (Gal. 2:20). Pán Ježiš v nás nemôže žiť plne a skrze nás sa plne prejavovať skôr, než sa naše „ja“ nezlomí. Znamená to jednoducho toľko, že pyšné, tvrdé a nepoddajné „ja“, ktoré sa tak často ospravedľuje, chce presadiť svoje, trvá na svojich právach a hľadá vlastnú slávu, sa nakoniec pokorí a poddá Božej vôli, uzná svoju stratenosť, podriadi svoje záujmy Ježišovi Kristovi, zriekne sa svojich práv a vzdá sa vlastnej slávy, aby Pán Ježiš bol všetko a vo všetkom. Inými slovami, je to umieranie sebe a svojim telesným žiadostiam.

Keď sa čestne pozrieme na svoj život, vidíme, ako veľa sebeckosti je v každom z nás. Často sa pokúšame žiť kresťanský život podľa svojich predstáv. Všimnime si, ako často používame slová „skúsím, pokúsím sa urobiť to alebo ono“, namiesto biblického: „keď Boh bude chcieť...“. To ukazuje, že sa stále snažíme prevziať zodpovednosť za rozhodovanie. Aj Kristovo dielo sa snažíme konať podľa svojich predstáv.

Inokedy je to zase naše „ja“, ktoré sa rozčúli, závidí, ktoré je namrzené, kritické, ustarostené. Je to sebecké srdce, ktoré je tvrdé, nepoddajné voči iným. Je

to „ja“, ktoré je nedotklivé, zahľadené do seba i rezervované. Také srdce potrebuje zlomenie. Pokiaľ vládne „ja“, Boh nemôže pri nás konať, lebo ovocie Ducha (viď Gal. 5), ktorým nás Boh túži naplniť, je úplný protiklad nezlomeného a tvrdého ducha v nás. Ovocie Ducha sa rodí až potom, keď bolo sebecké a tvrdé „ja“ zlomené. Zlomenie je dielom Božím, ale i naším. On pôsobí na nás, ale rozhodnúť sa musíme my. Ak sme skutočne pripravení na usvedčenie, keď hľadáme spoločenstvo s Bohom, On nám ukáže prejavy pyšného, tvrdého srdca, ktoré Mu pôsobí bolesť. Potom sa môžeme buď zatvrdiť a pokánie odmietnuť, alebo sa môžeme skloniť a povedať: „Áno, Pane Ježišu.“

Zlomenosť, iným slovom podriadenie sa, je v každodennom živote jednoducho odzvou pokory na usvedčovanie z Božej strany. Keď je toto usvedčenie dôsledné, budeme sa trvale podriaďovať. Pravdepodobne nás to bude stáť veľa; budeme sa musieť naučiť podriaďiť sa vo všetkom, ako aj vyznávať a prípadne pre Neho trpieť, pokiaľ to bude potrebné.

Zmena nastane len pod krížom Pána Ježiša. Jeho ochota podriaďiť sa Otcovi je dostatočným dôvodom, aby sme sa podriadili aj my. *„Tak zmýšľajte medzi sebou, ako aj Ježiš Kristus, ktorý mal podobu Božiu a svoju rovnosť s Bohom nepokladal za lípež, ale vzdal sa hodnosti, vzal na seba podobu služobníka, podobný sa stal ľuďom, a keď sa zjavil ako človek, ponížil sa a bol poslušný do smrti, a to až do smrti na kríži“* (Flp. 2:5-8).

Stal sa Božím služobníkom pre ľudí. Vidíme Ho, ako sa dobrovoľne vzdal svojich práv, ako dovolil, aby Mu zlore-

čili, ako nevracal podľa toho, ako s Ním nakladali. Vidíme Ho zdrveného, ako pokorne kráča na Golgotu, aby sa stal obetným Baránkom, nesúcim hriech sveta na vlastnom tele na kríž.

Keď hovoríme o zomieraní, ktoré je nenávratnou udalosťou jednej chvíle, zo života poznávame, že zomierať pre hriech musíme denne. Tak sa naučíme umeniu pokračujúceho, trvalého umierania pre hriech i vášne a odovzdávania sa Pánovi Ježišovi. Tak môže byť On v nás neustále zjavovaný. *„Ježišovo zomieranie nosíme stále v tele, aby aj život Ježišov zjavný bol na našom tele“* (2. Kor. 4:10).

Naša podriadenosť Bohu sa prejaví tak, že budeme slúžiť ľuďom. Každé pokorenie, každý človek, ktorý sa nám javí ako bremeno, nás láme a je pre Boha príležitosťou na prúdenie Kristovho života cez nás.

Jedine takýto život sa ľúbi Bohu. Víťaziť môže Kristov život – nikdy nie náš, nech sa akokoľvek usilujeme. Odovzdanie sa Jemu je našou najlepšou voľbou.

Nádoby, ktoré pretekajú

Pokorný duch je iba začiatkom obživenia. Samotné obživenie je stav, keď sme naplnení a prekypujúci Svätým Duchom, je to víťazný život.

Keby sa nás v tejto chvíli spýtali, či sme naplnení Svätým Duchom, kto by si trúfal povedať „áno“? Obživený človek kedykoľvek s radosťou vyzná „áno“. Takéto vyznanie nie je prejav sebeckva. Naplnenie až po pretekanie je jedine Božím dielom. Je z milosti. Všetko, čo máme urobiť my, je ponúknuť svoje prázdne, pokorné srdce a dovoliť Mu, aby nás naplnil a naplnených zachovával.

Obraz, ktorý mnohým z nás napomohol veci jasne pochopiť, je ľudské srdce ako nádoba, ktorú ponúkne Ježišovi s túžbou, aby ju naplnil „vodou života“. A keďže On je stále nablízku, naše nádoby môžu neustále pretekať. To mal asi Dávid na mysli, keď povedal, že jeho kalich preteká (pozri Žalm 23:5).

Pod mocou Kristovej krvi

Pánovi Ježišovi prekáža iba jedno, aby plnil naše srdcia. Je to hriech v hoci ktorej z jeho tisícorakých podôb. On nenaplní nečisté srdcia. Všetko, aj to najmenšie, čo pochádza z vlastného „ja“, je hriech. Vlastné úsilie alebo samolúboť v službe je hriech. Podobne aj sebalúboť v skúškach a v ťažkostiach, hľadanie vlastného záujmu v oblasti povolania či kresťanskej služby, ale aj neviazanosť či lenivosť vo voľnom čase. Hriechom je aj precitlivosť, nedotknuteľnosť, tichý vzdor, keď nás niekto napomenie, pýcha, stiahnutie sa do seba či zbabelosť, to všetko pochádza z vlastného „ja“. Je to všetko hriech a znečisťuje naše srdcia.

Niekoľko sa môže spýtať, či je správne nazývať hriechom určité vlastnosti, ako prehnané sebavedomie, rezervovanosť a strach. Ak tieto prejavy nie sú hriechom, potom s nimi musíme vydržať po celý zvyšok života, lebo z nich niet oslobodenia. Ak však sú naozaj hriechom, môžeme byť od nich oslobodení a očistení, ak ich vložíme hneď vo chvíli, keď si ich uvedomíme, pod moc vzácnej krvi Ježiša Krista. A ony hriechom sú. Ich zdrojom je nevera a skrytá forma pýchy. Keď Pán čistí naše srdcia, tak ich plní svojím Svätým Duchom, až pretekajú.

Denne môžeme mať účasť na blahodarom pôsobení Jeho vzácnej krvi.

Ak chceme, aby obživenie bolo ustavičné, musíme sa naučiť udržiavať svoje srdce čisté. Boh si praje, aby obživenie bolo trvalé, a nie iba jeden mesiac, rok alebo určité obdobie. Keď Jeho požehnanie prestane, je len jedna príčina – hriech. Ide práve o tie malé hriechy, ktoré diabol vtrúsi do nášho srdca. Ale ak sa vrátíme ku Golgote a nanovo sa dáme očistiť, spoznáme akú moc má krv Pána Ježiša. Potom spoznáme aj tajomstvo trvalo očisťovaného a trvalo pretekajúceho srdca.

Vtedy, keď ťa obklopí pokušenie, závišť, súdenie, podráždenosť... čokoľvek – požiadať Pána Ježiša, aby ťa očistil svojou vzácnou krvou. Čoskoro zistíš, že pokušenie zmizlo, radosť a pokoj sa obnovili a tvoje srdce preteká. Čím viac budeš dôverovať Ježišovej krvi, tým menej bude pokušenie. Ale očisťovanie je možné iba vtedy, keď sme boli pred Bohom v konkrétnej veci zlomení. Napríklad, máme v blízkosti človeka, na ktorom niečo neznášame. Má vlastnosť, ktorá nás irituje. Nestačí vyznať iba svoju podráždenosť. Najprv musíme byť zlomení; musíme sa poddať Bohu v celej otázke a prijať tú osobu a jej spôsoby, ako On prijal nás. Potom sme schopní priniesť svoje nesprávne reakcie k Pánu Ježišovi a Jeho krv nás očistí. A keď sme boli očistení, nezotrávajme v zármutku z prehry, prestaňme sa zaoberať so sebou, uprime svoj pohľad na nášho víťazného Pána a chváľme Ho za to, že neustále víťazí.

Platí jednoduché, ale univerzálne pravidlo, ktoré nám Božie slovo podáva, aby usmerňovalo naše chodenie

s Pánom, a ktoré nás upozorňuje, že sme zhršli. V epištola Kolosenským 3:15 je napísané: „*Pokoj Boží nech víťazí vo vašich srdciach*“. Všetko, čo ruší Boží pokoj v našich srdciach, je hriech, nech je akýkoľvek malý, alebo sa spočiatku na hriech ani nepodobá. Boží pokoj má „víťaziť“, teda ovládať naše srdcia, alebo (doslovnejší preklad) „nech je rozhodcom“ v našich srdciach.

Keď rozhodca na futbalovom zápase zapíska, hra sa musí prerušiť, lebo došlo k faulu. Keď strácame svoj pokoj, vtedy sa Boží rozhodca v našich srdciach ozval. Zastavme sa a prosme Boha, aby nám ukázal, v čom sme pochybili. Prinesme potom vo viere tento hriech, na ktorý poukázal, pod kríž Pána Ježiša. On obnoví v nás pokoj a budeme pokračovať s pretekajúcim srdcom. Ak nám však Boh svoj pokoj nedá, je to preto, lebo sme sa naozaj nepokorili. Možno ešte musíme niekoho odprosiť alebo poprosiť Boha o odpustenie. Možno si ešte stále myslíme, že chyba je v tom druhom. No ak pokoj stále nenachádzame, potom je zrejme, kde je chyba. Nikdy nestrácame pokoj s Bohom pre hriech iných, ale iba pre vlastný hriech.

Cesta posvätenia

Jedna z vlastností, ktorú si musíme osvojiť, ak máme žiť víťazný kresťanský život, je jednoduchosť. Ako často si život komplikujeme?! Mnohé knihy sú napísané, používajú sa rôzne odborné výklady, ktoré upozorňujú na úskalia alebo skryté nepravdy života. Ale pre väčšinu z nás je cesta posvätenia taká zložitá, že aj keď ju teoreticky poznáme, nie sme schopní uviesť poznatky do každodenného života.

Úzka cesta

Biblický obraz víťazného života, ktorý sa ujal v mnohých z nás, je predstava cesty podľa slov proroka Izaiáša (kapitola 35): „*Bude tam hradská cesta* (podľa Pána Ježiša úzka cesta); *tá sa bude volať svätou cestou*“. Je to cesta, ktorá vedie cez nehostinný terén tohto sveta. Hoci je úzka a strmá, nie je pre nikoho z nás neprístupná a neschodná, lebo „*na nej ani nemúdri nezablúdia*“. Ak však z nej zídeme, ocitneme sa na neistej pôde, vystavení nebezpečenstvu. Iba nečistý človek k nej nemá prístup. Nie je to len hriešnik, ktorý nepozná Krista ako svojho Spasiteľa, ale aj kresťan, ktorý Ho síce spoznal, ale pokračuje v živote bez pokánia a v hriechu. Prístup na túto cestu vedie cez vyvýšený vrch, Golgotu. Je to vrch, ktorý musíme zdolať svojimi „rukami a kolenami“. Najmä „na kolenách“. Ak sme so svojím súčasným kresťanským životom spokojní, ak nelačnieme po tom, aby sme vyšli na túto cestu, nikdy nepôjdeme na svoje kolená, a tak nikdy Golgotu nezdoláme. Ale ak sme nespokojní a túžime po tejto ceste, potom zistíme, že už po nej stúpame. Neponáhľajme sa! Dovoľme Bohu, aby v nás prebudil skutočný hlad po Ňom a nech nás vedie na kolená k naliehavej modlitbe. Boh nás takto povzbudzuje: „*Nájdete ma, ak ma budete hľadať celým srdcom.*“

Naše chodenie v spoločenstve

Po úzkej ceste nekráčať sami. Zdieľame spoločenstvo s inými; pravdaže, na prvom mieste s Pánom Ježišom. Ale sú aj iní spolupútnici. Zákomom na ceste je, že spoločenstvo s nimi je také dôležité, ako spoločenstvo s Pánom Ježišom. To

dvoje je bytostne prepojené. Naše spoločenstvo s blížnymi a spoločenstvo s Bohom je také previazané, že nie je možné narušiť jedno bez narušenia druhého. Všetko, čo sa postaví medzi mňa a toho druhého, napríklad netrpelivosť, tichý odpor či závisť, sa stavia aj medzi mňa a Boha. Spočiatku to môže byť len ako závoj či záclona – ešte môžeme cez ňu ako-tak vidieť, ale ak sa záclona ihneď neodstráni, zhrubne na nepriehľadný záves a neskôr na nepreniknuteľný múr. Tým sme odlúčení tak od Boha, ako aj od svojich blížnych. Sme uzavretí do seba. Je jasné, prečo sú tieto dva vzťahy také prepojené. „Boh je láska“, to jest, láska k iným, a vo chvíli, keď zlyháme v láske k blížnym, oddeľujeme sa zo spoločenstva s Bohom – lebo Boh blížneho miluje, aj keď my nie.

Ale ide tu ešte o viac. Účinok podobných hriechov je vždy ten, že „na ceste sa ocitneme vo tme“ – to jest zakrývame a skrývame, čím v skutočnosti sme alebo čo skutočne cítime. To je v Písme obsah pojmu „tma“, lebo keď na jednej strane svetlo odkrýva, tma zakrýva. Prvý účinok hriechu v nás je vždy taký, že skrývame, zakrývame. Nasleduje predstieranie, maska – nie sme opravdiví ani voči Bohu, ani voči ľuďom. A samozrejme, ani Boh, ani človek nemôže mať spoločenstvo s jedincom, ktorý nie je opravdivý. V skutočnosti sa jedná

o klamstvo. Keď obnovíme spoločenstvo s Pánom Ježišom, sme znova privedení aj do spoločenstva s bratmi. Alebo keď obnovíme úprimné spoločenstvo s bratmi, napraví sa naše narušené spoločenstvo s Pánom Ježišom. Všetko, čo nie je v láske, sa musí vyznať ako hriech a zložiť pred Pánom Ježišom, aby Jeho krv tento hriech prikryla. Potom sa môže nastoliť správny vzťah k bratovi. Keď sa takto vrátíme k Pánovi Ježišovi, zistíme, že Jeho láska plní naše srdca láskou k bratom a bude sa chcieť prejavíť skutkom. Potom opäť môžeme kráčať v spoločenstve s Ním.

Teda takýto je život na úzkej ceste. To nie nejaká nová, udivujúca doktrína ani nová téma na kázanie. Je to život prostý, neokázalý, život, ktorý sa má žiť zo dňa na deň práve v tých okolnostiach, do ktorých nás Pán uviedol. Nie je v rozpore s tým, čo sme už skôr o kresťanskom živote počuli alebo čítali. Je to iba obrazné vyjadrenie veľkých právd o posvätení. Ak začneme neodkladne žiť týmto spôsobom, prinesie obživenie v našom živote. Ak v tom budeme pokračovať, bude obživenie trvalé. Obživenie spočíva v tom, že Ty a ja chodíme po ceste v úplnej jednote s Pánom Ježišom a vzájomne svorne vedľa seba, srdce vedľa srdca, neustále sa očisťujúci a pretekajúci Božím životom a láskou.

Vojdite tesnou bránou; lebo je priestranná brána a široká cesta, ktorá vedie do zahynutia, a mnoho je tých, ktorí ňou vchádzajú; lebo je tesná brána a úzka cesta, ktorá vedie do života, a málo je tých, ktorí ju nachádzajú.

Mt 7:13-14

Ilúzie ukončené pod Himalájami

„AHL-UL-KITAB“ – „Lud Knihy“ – toto arabské slovo používa moslim, keď hovorí o kresťanoch. Nikdy by som si nebol myslel, že aj ja raz budem patriť k „Ludu Knihy“. Chcel by som porozprávať, ako Biblia – Kniha kníh, zmenila môj život a aké som mal s ňou skúsenosti.

Narodil som sa a vyrastal som vo Fínsku, v krajine, kde ešte pred 30 rokmi bolo zvykom, že v každej domácnosti sa nachádzala Biblia a aj sa čítala. Moja rodina však nemala k Biblii žiadny vzťah. V čase, keď som mal byť confirmovaný, presťahovali sme sa do Švajčiarska. Pri confirmácii sme mali sľúbiť vernosť Bohu a svoj život podriaďiť Ježišovi Kristovi. Tento sľub sme nemohli vysloviť nahlas. Len v tichosti, sami pre seba sme mali odpovedať na otázku farára. Vtedy som si v mysli povedal: „Nie, to nechcem. Vôbec ma ani nenapadne nasledovať Ježiša.“ Napriek tomu som skonfirmoval.

V nasledujúcich štyroch – piatich rokoch som sa Biblie ani nedotkol a ani som sa nezúčastnil na žiadnej kresťanskej akcii. Po maturite som chcel spoznať svet. Podľa môjho názoru bolo

vo Švajčiarsku všetko malicherné, príliš presné a usporiadané. Chcel som byť slobodný a myslel som si, že sloboda spočíva v tom, že človek si robí, čo chce. Podľa mňa to bolo možné len v takej krajine, kde neberú všetko tak vážne, kde netreba pracovať a kde človek dostane všetko, čo len chce. Do úvahy prichádzala iba jediná krajina – a to India, zaslúbená zem. Rok pred odcestovaním sme si spolu s kamarátom v nádherných farbách vykreslovali, ako to tam bude. Snívali sme o dome, ktorý bude v údolí Himalájí, kde je všade ticho, kde sú ľudia spokojní, majú dost peňazí, nemusia pracovať a majú veľké zásoby drog. Už vtedy sme ich užívali, lebo sa nám život zdal neznesiteľný. Boli to pekné sny, no v živote sa sny zväčša nesplnia. Zázračné na tom bolo, že nám sa tento sen splnil. Nastal deň, keď som

v mierumilovnej Indii, v jednom prenatatom dome pod Himalájami, býval. Mal som dosť peňazí, dlhší čas som nemusel pracovať a čo bolo hlavné, mal som drogy. Dosiahol som svoj sen a mal som byť najšťastnejším človekom na svete. Ale aký omyl! S naplnením svojich snov som stratil všetky ilúzie.

Nebol som šťastný. Pri nohách Himalájí, vo vytúženom pokoji a samote som zistil, že mám všetko, čo som chcel a chyba mi to, po čom som najviac túžil – pocit šťastia a uspokojenosti. Keď som nad tým uvažoval, napadla mi myšlienka: „V Indii si nenašiel šťastie. Vrátiš sa do usporiadaného Švajčiarska, vzdáš sa drog, nájdeš si poriadnu prácu, oženíš sa a staneš sa normálnym občanom. Možno to je cesta uspokojenia“. Myšlienku nasledovali skutky.

Vrátil som sa do Švajčiarska, vzdal som sa drog a zamestnal som sa. A predsa na jeseň v roku 1971, pár mesiacov pred mojimi 21. narodeninami, som stál na balkóne nášho domu a preklínal som deň, kedy som sa narodil. Nehneval som sa na Boha, lebo som v Neho neveril, ale rozčuľovalo ma, že žijem. Život mi bol na tarchu. A ako som tak stál na balkóne, uvažoval som: „Bárs by som sa nebol narodil!“ Keby som mal viac odvahy, skočil by som z balkóna na tretom poschodí a ukončil tak život. Jedna myšlienka ma zdržiavala od úmyslu skočiť: „Ak zoskočím, zničí sa moja telesná schránka, telo, s ktorým som doposiaľ nemal žiadne problémy. Nie som chorý ani telesne postihnutý. Čo sa ale stane s mojim duchom, s mojou dušou, ktorá mi spôsobuje toľko trápenia? Aj tá sa zničí alebo bude existovať ďalej? Zneistovala ma moja neznalosť. Ako som sa

tak zaoberal podobnými myšlienkami, navštívil ma jeden zo starých kamarátov. Už viac ako rok sme sa nevideli a keď vošiel, videl som na ňom, že sa zmenil. Vyžarovalo z neho niečo, čo som nepoznal. Netrvalo dlho a odhalil svoje tajomstvo. Približne takto sa vyjadril: Začal čítať Bibliu a teraz nasleduje Boha, ktorý mu dal nový život. Potom mi dal Nový zákon a povedal: „Čítaj!“

Zmenený život môjho kamaráta vo mne vyvolal zvedavosť. Začal som teda čítať knihu, ktorú som dovtedy považoval za príserne nudnú. Po prvýkrát som sa pustil do čítania Nového zákona so záujmom. Začal som Evanjeliom Matúša a jeho obsah sa ma zvlášť dotkol. V tejto knihe bolo niečo, o čom som doposiaľ nepočul ani nečítal. Ani som nevedel povedať, čo ma k nej ťahalo. Čítal som ďalej, pokiaľ som neprišiel k Mt. 11:28 „*Podte ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obťažaní, a ja vám dám odpočinutie*“. Slová Ježiša Krista ku mne bezprostredne prehovorili. Čítal som ďalej: „*Vezmite moje jarmo na seba a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom a nájdete odpočinutie svojim dušiam*“. Presne toto som hľadal: odpočinutie, pokoj, naplnenie, uspokojenie. Budem ďalej čítať, čo hovorí a potom konať to, čo prikáže.

V tom čase som chcel zmeniť zamestnanie a práve som sa chystal na pohovor vo firme St. Gallen. Pred pohovorom som mal hodinu čas a prechádzal som sa po meste. Hlboko na mňa zapôsobila stavba dómu. Myslel som si, že toto miesto je zvlášť vhodné na čítanie Biblie, vošiel som dnu, sadol som si na lavicu a začal som čítať Jánovo evanjelium. Počas čítania sa moja myseľ vyjasnila a zrazu mi bolo jasné, že Boh

existuje! Náhle poznanie na mňa tak zapôsobilo, že som padol na kolená. Nedbal som na prítomnosť iných ľudí, ktorí sa usmievali nad mojím konaním. Len som sa modlil: „Bože môj, odpusť mi!“ Viac som nepovedal. Potom som si sadol späť na lavicu. Mal som vnútornú istotu, že Boh ma vypočul a odpustil mi. Sedel som a v mysli sa mi odvíjala celá moja minulosť. Zapieral som Boha, žil som tak, ako keby som ja bol bohom. Uvedomoval som si svoj život plný rozporov, a len toľko som vedel povedať Bohu: „Odpusť mi!“ To bolo moje prvé stretnutie so živým Bohom.

Odvtedy som chcel žiť s Bohom. Chcel som Ho lepšie spoznať a celý život som chcel podriaďiť Jemu. Čítal som Bibliu, ale zadovážil som si aj iné knihy, aby som Ho lepšie spoznal. Keďže som nevedel o ničom inom, čítal som knihy o hinduizme, študoval som učenie Budhu a začal som čítať aj Korán. To všetko s úprimnou túžbou spoznať Boha. Strávil som vtedy veľa času s Petrom, ktorého kváril tie isté otázky ako mňa. Spolu sme chodili do rôznych kostolov. Raz sme počúvali katolícku, raz evanjelickú kázeň. Spolu sme si čítali Bibliu a rozprávali sa o prečítanom. Rýchlo sme spoznali, že vo Švajčiarsku sú ľudia príliš materiálne založení. Znova sme chceli odísť do Indie, lebo sme boli presvedčení, že ľudia sú tam viac duchovne založení.

Rozhodli sme sa, že v Indii vyhladáme jedného duchovného vodcu, guru, ktorý nám bude nápomocný pri spojení sa s božstvom. Podľa učenia hinduizmu je spojenie možné dosiahnuť len prostredníctvom guru, ktorý už získal dokonalé vedomie božstva. Bolo samozrejmé,

že sme si so sebou do Indie vzali Nový zákon, učenie Budhu a Bhaghawadgítu. Dostali sme sa len do Pakistanu, pretože medzi Pakistanom a Indiou vypukla vojna. Keď sme sa tam zahĺbili do nábožných kníh, znova som prosil Boha: „Bože môj, ukáž nám správnu cestu“. Nebol som presvedčený o tom, že sa v každej knihe hovorí o tom istom a že je úplne jedno, v aké náboženstvo človek verí. Preto bola moja prosba o správny smer úprimná. Hľadal som istotu. Boh prekvapivým spôsobom vypočul našu prosbu. Dôkazom bola príhoda s krádežou našej batožiny.

Vošli sme do mesta, aby sme si nakúpili potrebné veci a naše batožiny sme si schovali mimo mesta na jedno miesto, ktoré sa nám zdalo byť bezpečné. Kvôli niečomu som sa vrátil k batožine a vybral si Nový zákon. Nič iné. Keď sme sa večer vrátili z mesta, zistili sme, že nám batožiny ukradli. Jedinou zachránenou vecou bol môj Nový zákon. Najprv som sa veľmi rozčúľil. Hneď som napísal bratovi, aby zakúpil ukradnuté knihy a poslal ich za mnou. Ale keď hnev pominul a vedel som triezvo uvažovať, spýtal som sa sám seba, či mi Boh tým nechcel niečo oznámiť. Či mi nehovorí, aby som čítal len Nový zákon.

V Pakistane sme sa zoznámili s kresťanmi, ktorí nás pozvali k sebe. Počas obdobia, čo som s nimi žil, počul som mnoho výkladov Biblie. Celý rok som intenzívne študoval Bibliu. Tam dozrelo moje predsavzatie: Len Ježiša Krista budem nasledovať, žiadneho iného náboženského vodcu.

V Pakistane som sa stretol so švajčiarskym priateľom, ktorý ma obdaroval Novým zákonom. Keďže sme obaja

chceli úprimne nasledovať Pána Ježiša, zostali sme spolu. Žili sme v pakistanskom kresťanskom spoločenstve a horlivo sme študovali Bibliu. Dohodli sme sa, že ten, ktorý sa ráno zobudí skôr, zobudí toho druhého. Bibliu sme čítali tam, kde sa nám práve otvorila. Úprimne sme túžili, aby nám Boh ukázal svoju vôľu, ktorú sme chceli bez výhrad nasledovať. Jedného rána sa nám Biblia otvorila na 10. kapitole Evanjelia Matúša. Tam, kde Ježiš Kristus poslať svojich učeníkov do služby. V 9. verši im hovorí: „*Neberte si do opaskov ani zlata, ani striebra, ani medených peňazí.*“ Teda nemáme mať peniaze! „*...ani kapsu na cestu, ani dve košele, ani obuv, ani palicu.*“ Teda len jedny šaty a bosí! Na pokyn z Božieho slova sme si zobuli topánky a odhodili ich. Chceli sme byť poslušní. So šatami problém nebol, lebo sme mali len tie, v ktorých sme boli oblečení. Jedna vec mi spôsobovala starosť – cestovné konto so 100 dolármi. Uvažoval som, čo mám urobiť s peniazmi. Nakoniec sme dostali nápad, peniaze zameníme na pakistanské rupie a rozdáme ich v Karáči žobrákom.

Cestovali sme stopom a prenocovali sme v jednej mešite. Tieto stavby sú vhodné na nocľah, lebo majú prútené matrace, na ktoré sme si mohli lahnúť a mali sme strechu nad hlavou. V tú noc sme museli veľmi dobre a hlboko spať, lebo sme nepočuli zlodejov. Keď sme sa zobudili, nemali sme peniaze ani pasy. Ukradli nám ich! Na políciu nás už čakali pasy, ale peniaze nie. Veľmi sme sa tešili a na kolenách sme Pánovi ďakovali, že nás zbavil tiaže peňazí. Nemali sme inú túžbu, len konať to, čo hovorí Boh. Spomenuli sme si na slová Ježiša

Krista: „*...lebo hodný je pracovník svojej mzdy... A keď prídete do ktoréhokolvek mesta a prijmú vás, jedzte, čo vám predložia*“ (Lk. 10:7-8). Vtedy pre nás tieto slová znamenali to, že ak sa spoľahneme na Pána Ježiša a na Jeho Slovo, On sa postará o nás, aj keď nemáme peniaze. Preto sme sa rozhodli prijať od našich hostiteľov potraviny, ale peniaze nie. Keď sa pozerám späť na toto obdobie, vidím, s akou trpezlivosťou znášal Pán našu nevedomosť a zázračne sa staral o nás.

Počas tohto obdobia sme nadobudli vzácne skúsenosti s Božou vernosťou čo sa týka naplnenia Jeho sľubov. Raz sme opäť cestovali stopom. Nocovali sme v palmovom háji. Ráno sme bez raňajok pokračovali v ceste. Cez poľudňajšiu horúčavu sme si oddýchli v tieni a okolo štvrtej sme išli ďalej. Poriadne hladní a vyčerpaní sme ledva vládali stáť na nohách, keď tu si oproti nám vykračoval jeden muž. Kýval nám a pozýval nás k bohato prestretému stolu. Povedal len tolko: „*Jedzte!*“ A keď sme sa najedli, rozlúčil sa s nami týmito slovami: „*Dovidenia, všetko najlepšie!*“ My sme pokračovali v ceste s vedomím, že Pán sa o nás stará. Tolko sme vedeli: byť kresťanom znamená nasledovať Ježiša Krista.

Rýchlo sme spoznali, že s nasledovaním je spojených mnoho iných vecí. Mrzelo nás, že určité príkazy o zovňajšku vieme splniť, napr. chodiť bosí, ale iné prikázania Pána Ježiša sa nám poslušnosťou nedarilo. Všimol som si, že som často podráždený a nervózny. Odniesol si to môj priateľ. Nadarmo som sa snažil zmeniť. Vedel som, že je to hriech, veď môj Pán a Spasiteľ sa

tak nesprávaj. Natolko ma trápilo moje hriešne správanie, že sme sa rozhodli 10 dní držať pôst, aby sme sa stali skutočnými kresťanmi. Ježiš Kristus sa postil 40 dní, ale to sa nám videlo trochu veľa. Vyhľadali sme malú chatrč a začali sme pôst – nejedli a nepili sme nič. Na tretí deň som odpadol, a keď som sa prebral, priateľ navrhol, aby sme pili trochu vody. Teda ďalších sedem dní sme pili vodu, ale nič sme nejedli. Počas pôstu sme čítali dve knihy – „Zjavenie Jána“ a „Nasledovanie Krista“.

Počas desiatich dní som máločo pochopil z knihy Zjavenia. Jedno mi však bolo jasné: človek má večný život buď v Božej sláve, alebo vo večnom zatratení. Niektoré slová zo Zjavenia sa mi hlboko vryli do pamäti. Znova a znova som si čítal pasáž o „vítazoch“, ktorí dostali zvláštnu zaslúbenia. Pýtal som sa sám seba: „Aj ja patrím medzi tých, ktorí zostanú až do smrti verní a za každú cenu vydržia pri Kristovi?“ Táto otázka nezostala dlho nezodpovedaná. Po desiatich dňoch pôstu sme sa vrátili späť k našim pakistanským priateľom. Nasledujúcu noc som nemohol spať a vyšiel som von na lúku. V túto noc sa mi všetko objasnilo. Odrazu som porozumel všetkým biblickým veršom, ktoré som často čítal, ale nerozumel som im. Čo sa týkalo mojej poslednej otázky, napadli mi slová Pána Ježiša: „*Na svete budete mať súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet*“ (Ján 16:33). Pochopil som, že nikdy nebudem môcť vykonať to, čo Boh od človeka vyžaduje, a že je pre mňa nemožné nasledovať Pána Ježiša z vlastnej sily. Pretože nie som schopný žiť svätý život, Ježiš Kristus musel podstúpiť smrť miesto mňa. Zomrel preto,

lebo ja som hriešnik, neschopný vykonať nič dobrého. V onú noc som padol na kolena a prosil Ježiša Krista, aby vzal do svojich rúk môj život. Aby sa nastahoval do môjho srdca, aby ma viedol až do cieľa. „Len Ty môžeš zvíťaziť, ja nie!“ V túto noc, v januári roku 1973, som sa stal Božím dieťaťom. „*Ale tým, ktorí Ho prijali, dal moc stať sa deťmi Božimi, tým, čo veria v Jeho meno*“ (Ján 1:12).

Prijal som Božieho Syna a odovzdal som Mu Svoj život. Od tohto dňa som vedel, že z Božej milosti mám večný život. O niekoľko dní neskôr som počul kázeň o istote spasenia. Odvtedy som nikdy nepochyboval, že dieťa Božie má večný život. S veľkou radosťou som vydával svedectvo ľuďom o istote spasenia, o predivnom Pánovi, aby sa Jeho meno stalo známym. V tom čase som sa rozprával s mnohými hinduistami a moslimami v Pakistane, v Indii a v Bangladéši. Niektorí prijali vieru v Pána Ježiša a uverili, že Ježiš Kristus dáva večný život, radosť a pokoj.

V Pakistane a v Indii som strávil dva a pol roka. Vrátil som sa do Švajčiarska a oženil som sa s Helenou, ktorá je Švajčiarka. Boh nás obdaril štyrmi deťmi. Je to pre nás veľká radosť, že spolu môžeme milovať a nasledovať Pána a pre Neho žiť. Biblia, ktorú som sa v Pakistane naučil milovať a vážiť si, sa stala pre mňa čoraz vzácnejšou. Keď som bol mladý, často som sa modlil: „*Nech Ťa len raz vidia moje oči a moja viera zosilnie. Nech zmiznú odo mňa všetky pochybnosti o Tvojej veľkej moci*“. Som vďačný Bohu, že nikdy nevypočul túto prosbu, lebo by som sa stal závislým na viditeľných veciach. Našu vieru môžu posilniť dve veci:

Božie slovo a poslušné srdce. Čím viac som študoval Bibliu, túto vzácnu, starú, a predsa aktuálnu knihu, tým viac vo mne silnelo presvedčenie:

*„Radujem sa Tvojej reči ako ten, ktorý našiel veľkú korisť..., Tvoja reč je nad všetko čistá, Tvoj služobník ju miluje“
(Žalm 119:162+140).*

Benedikt Peters

Svedectvo z knihy „Túžba oklamaných“, vydavateľstvo MSEJK, Bratislava 2009, www.msejk.sk. Uverejnené s láskavým súhlasom vydavateľstva.

Kam smeruje môj život?

V určitom období svojho života som naliehavo hľadal zmysel života. Kládol som si otázky: Prečo som tu? Som tu náhodou? Kam smeruje môj život?

Cítil som v sebe vnútorný nepokoj, napätie, nervozitu. Občas som upadal do beznádeje a depresí. Život sa mi stával stále prázdnejší, monotónnejší so striedajúcimi sa svetlými a tmavými stránkami a plný neriešiteľných problémov. Báľ som sa staroby a smrti. Začal som si stále viac uvedomovať ľudskú malosť a konečnosť. Chcel som si čo najviac predĺžiť život cvičením jogy a správnym stravovaním. Prostredníctvom jogy som chcel získať vnútorný pokoj a vyrovnanosť. Stal som sa vegetariánom, rekreačným športovcom a podľa dostupných informácií, ktoré si veľakrát navzájom odporovali, snažil som sa viesť zdravý spôsob života. Vytvoril som si vlastný systém triedenia informácií a tým aj svoj vlastný pohľad (filozofiu) na život. Ale stále viac som sa dostával do začarovaného kruhu, do otroctva týchto smerov a výsledok môjho snaženia bol veľmi malý – to vidím až teraz, s odstupom času.

O Bohu som počul od detstva. Moja matka je síce „veriaci“, a tým istým spôsobom sa snažila vychovávať aj mňa,

ale nikdy nevstúpila do úzkeho vzťahu s Bohom. Otec bol ateista. Ja sám som mal o Bohu veľmi skreslenú predstavu, bol pre mňa veľmi ďaleko, i keď som prešiel niektorými náboženskými úkonmi ako krstom, čiastočnou výučbou náboženstva, birmovkou. Obracal som sa k Nemu iba v ťažkých chvíľach svojho života s tým, že som ihneď zabúdal na Neho. Prakticky pre mňa neexistoval. V podvedomí som mal predstavu, že On je veľmi ďaleko – v nebi – a ja tu na zemi. V náboženstve som videl väčšinou iba príkazy a zákazy: to smieš, to nesmieš, to je hriech; ak budeš robiť toto, dostaneš sa do neba, prípadne do pekla.

Joga ma stále viac a viac približovala k východným filozofiám a náboženstvám. V tomto období sa začínam zaujímať o psychotroniku. Tu spoznávam reálnu existenciu duchovnej oblasti, ktorá je veľmi blízko mňa. Postupne prichádzam k vnútornému presvedčeniu, že existuje Boh – stvoriteľ celého sveta. Začínam si stále častejšie klásť otázku: „Ktoré náboženstvo (alebo náboženstvá) majú pravdu a ako to mám zistiť z tol-

kých desiatok rôznych, a pritom veľmi rozdielných a protirečiacich, smerov?“ Dostal som sa do niektorých kritických situácií, ako napr. ťažko vyzerajúca dopravná nehoda, ktorá dopadla bez vážnejších zranení a pritom očití svedkovia hovorili, že to bol „zázrak“. Ja som však Boha aj naďalej ignoroval, nevnímam, nepočul.

Pri svojom hľadaní prichádzam aj k Biblii. Tu nastáva najväčší zlom v mojom živote. V Biblii objavujem Boha – tvorcu sveta, ktorý ma miluje úžasnou láskou. Chce mi pomáhať a prichádza ku mne v podobe svojho Syna Ježiša Krista. Uvidel som úžasnú lásku Boha Otca a jeho Syna Ježiša Krista, ktorý aj kvôli mne prišiel na túto zem a dobrovoľne podstúpil opovrhnutie, prenasledovanie, nenávisť, zlobu až po smrť na kríži, aby som mohol v ňom mať život večný. On, svätý, spravodlivý...

Vtedy som uvidel svoju hriechnosť v plnej nahote. Predtým som si myslel, že mám vysokú morálku. Teraz som uvidel, že je to inak. Uvidel som svoju odlúčenosť od Boha, i tu úžasnú nádej v osobe Ježiša Krista. Prijal som túto milosť. Vyznal som svoje hriechy a poprosil som Pána Ježiša, aby vstúpil do môjho života a stal sa mojím Záchrancom a Pánom. Ježiš Kristus sa stal v tom okamžiku mojím Pánom a Spasiteľom a ja som nadobudol vnútornú istotu, pokoj a radosť. Postupne som si uvedomil, že som sa stal Božím dieťaťom, a že ani v najťažších chvíľach života nebudem sám.

Na tento okamih môjho života nikdy nezabudnem. Odvtedy kráčam ruka v ruke s Ježišom Kristom, ktorý ma miluje. Nedá sa to výstižne opísať slovami, lebo lásku je potrebné prežívať osobne.

František Černobila

A toto je svedectvo, že Boh nám dal večný život, a tento život je v Jeho Synovi. Kto má Syna, má život, kto nemá Syna Božieho, nemá život. Toto som napísal vám veriacim v meno Syna Božieho, aby ste vedeli, že máte večný život.

1. Jánov 5:11-13

Výzva

Občianske združenie Solas a redakcia časopisu *Solas* hľadajú ochotných finančných darcov a sponzorov na inováciu hardvérového a softvérového vybavenia potrebného pre tvorbu a distribúciu časopisu *Solas*. Okrem jednorázovej podpory by sme privítali aj pravidelné darcovstvo a podporu tejto služby a činnosti. V službe združenia Solas je zahrnuté aj šírenie biblického pohľadu na vedu a biblická interpretácia vedeckého poznania o stvorení. V prípade záujmu použite bankové spojenie 2486916455/0200 alebo použite priloženú poštovú poukážku.

Ďakujeme.

V dňoch 28. – 30. 8. 2009
sa v Žiline uskutočnila konferencia

Stvorenie a súčasná veda

*Lebo On povedal, a stalo sa; On rozkázal, a postavilo sa.
Žalm 33:9*

Konferenciu zorganizovali občianske združenia SOLAS a TEMELIOS

Na konferencii odzneli nasledovné prednášky:

Fosílie, kosti dinosaurov a Biblia (*Prof. Andy McIntoch, DSc., Univerzita v Leeds, Anglicko*). Sedimentárne horniny, uhlie a fosílie svedčia o globálnej katastrofickej potope za dní Noacha. Svedectvo o dinosauroch poukazuje na to, že tieto už vyhynuté živočíchy žili spolu s ľuďmi a boli ľuďom dobre známe.

Zložitosť lietania (*Prof. Andy McIntoch, DSc., Univerzita v Leeds, Anglicko*). Mechanika lietania, stavba tela vtákov a ich peria svedčia o cielavedomom pláne a návrhu. Vtáky sa nemohli evolučne vyvinúť z plazov pomocou postupných pozvoľných zmien.

Termodynamika a informácia v živých organizmoch (*Prof. Andy McIntoch, DSc., Univerzita v Leeds, Anglicko*). Zákony termodynamiky nedovoľujú samovoľný evolučný vznik informačných molekúl v živej bunke, akými sú DNA, RNA a bielkoviny.

Stvorenie – o čo teda ide? (*Prof. Andy McIntoch, DSc., Univerzita v Leeds, Anglicko*). Iná ako doslovná interpretácia biblickej výpovede o stvorení (predovšetkým prvých 11. kapitol Genézis) podkopáva evanjelium Ježiša Krista.

Veda a viera o veciach, ktoré sa nevidia (*RNDr. Peter Vajda, Ph.D, SAV Slovensko*). Evolučný a biblický scenár vzniku vesmíru a života v ňom sú nezlučiteľné. Evolučná teória je v ostrom rozpore s evanjeliom.

Živé bytosti svedčia o Stvoriteľovi (*Ing. Ján Šichula, Slovensko*). Detailným pohľadom na stavbu živých organizmov prichádzame k záveru, že nemohli vzniknúť evolučnými cestami, ale za ich vznikom rozpoznávame plán a tvorčiu inteligenciu Stvoriteľa.

Čo je veda? Biblický pohľad na vedu (*doc. RNDr. Drahošlav Vajda, CSc., Slovensko*). Vymedzenie pojmu, predmetu a metódy empirickej vedy. Biblický pohľad na vedu.

Historické korene súčasnej vedy (*doc. RNDr. Drahošlav Vajda, CSc., Slovensko*). Kresťanské myslenie bolo živnou pôdou pre vznik súčasnej (modernej) vedy.

Konferencie sa zúčastnilo spolu 89 registrovaných účastníkov zo Slovenska, Českej republiky (8 účastníkov) a jeden účastník z Austrálie.

Prednášky vo forme článkov budú uverejnené v najbližšom mimoriadnom čísle časopisu *Solas*, ktoré má byť distribuované v mesiacoch január – február 2010 a v skrátenej forme (už) umiestnené na web stránkach občianskeho združenia SOLAS www.solas.sk.

Videozáznam prednášok plánujeme vydať na DVD nosičoch. Distribúciu zabezpečí vydavateľstvo ORDO SALUTIS. Informácie o stave spracovania a distribúcii DVD nosičov sledujte na web stránkach: www.solas.sk, www.ordo.sk a blog.temelios.sk.

V organizovaní takýchto konferencií by sme radi pokračovali aj v budúcnosti. Sledujte časopis *Solas* a uvedené web stránky.

Za organizačný výbor konferencie: Drahošlav Vajda

Pokyny

*pre autorov článkov (rukopisov) určených pre uverejnenie v časopise Solas
a na web stránke združenia Solas*

Príspevky spracujte v elektronickej forme a zasielajte ako prílohu e-mailovej pošty na adresu redakcia.solas@solas.sk v niektorom z týchto formátov: Rich Text Format (rtf), MS Word 97 – 2003 (doc), MS Word 2007 (docx), OpenOffice (sxw, odt). Píšte 12 bodovým písmom Times New Roman. Zasláním rukopisu redakcii časopisu Solas súčasne dávate súhlas k tomu, že Vaše príspevky budú redakčne spracované pre uverejnenie v časopise, na web stránke združenia Solas (www.solas.sk) a pre rozhlasové vysielanie.

Vaše listy, ohlasy, svedectvá, postrehy, poznámky, pripomienky k časopisu posielajte na poštovú adresu redakcie: Redakcia Solas, Smreková 11, 010 07 Žilina 7, na horeuvedenú e-mailovú adresu redakcie alebo ako SMS správu na číslo 0948 444 155.

Žiadame autorov a prekladateľov, aby sa pri písaní a spracovaní článkov v odkazoch na biblické texty riadili pokynmi uverejnenými v časopise Solas číslo 1, zima 2008, strana 47 a používali názvy biblických kníh a ich skratky podľa označenia uvedeného na strane 48. Na vyžiadanie pokyny autorom v elektronickej forme môžeme zaslať.

Solas č. 4, jeseň 2009

Časopis *Solas* vydáva občianske združenie Solas, Smreková 11, 010 07 Žilina 7.

Je evidovaný ministerstvom kultúry SR pod číslom EV 22/08.

Vychádza štyrikrát do roka. Je nepredajný.

Tlač: alfaPRINT s.r.o., alfaprint@alfaprint.sk

Žiadosti o zaradenie do zoznamu bezplatných odberateľov pošlite na poštovú alebo e-mailovú adresu redakcie.

Dobrovoľné finančné príspevky a dary môžete posilať priloženou poštovou poukážkou alebo na účet číslo:
2486916455/0200

Zodpovedný redaktor: Drahoslav Vajda

Fotografie v celom čísle: Redakcia Solas

Adresa redakcie: Redakcia Solas, Smreková 11, 010 07 Žilina 7

Tel.: 0948 444 155

e-mail: redakcia.solas@solas.sk

www.solas.sk

ISSN 1337-883X

SOLA SCRIPTURA
SOLUS CHRISTUS
SOLA GRATIA
SOLA FIDE
SOLI DEO GLORIA

Solas

*Svätý, svätý, svätý
Hospodin Zástupov,
celá zem je plná jeho slávy.*

Izaiáš 6:3

Jedine Bohu patří sláva

Časopis Solas je, alebo sa môže stať, aj Vaším časopisom. Čítajte, rozširujte, podporujte ho. Prispievajte svojimi článkami, svojím svedectvom. Podporujte ho modlitebne, podporujte ho finančne.

www.solas.sk